Akbaba

ÇAĞLAYAN - GİL!

Sizin için de bir Beymen var.

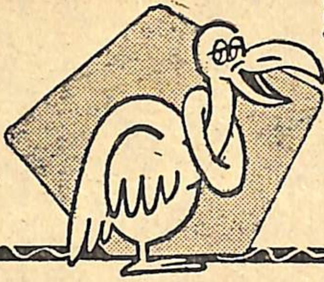
Her zevke, her ölçüye göre
bir Beymen vardır.
Beymen'de renkler ve çeşitler
saymakla bitmez.
Beymen'leri bir görün.
Dilediğinizi seçin.
Üstünüzde deneyin.
Ve gardrobunuzu
Beymen'le yenileyin.

"Seçkinlerin giyimi"

Yıl: 54 Cilt: 30 Sayı: 2 • Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ • 7 Ocak 1976 • Fiyatı 250 Krş.

Akbaba

«GEREKEN YAPILMAKTADIR»

BİRÇOK çıban başlarının olgunlaşmaya başladığı, biriken suların çıkış noktası bulamayıp barajları zorladığı bir ortamda olduğumuz besbelli. Zamanın bizim için birçok başka ülkeden daha önemli olduğu, bol keseden harcamak yerine tam verimle değerlendirilmesi gerektiği de ortada.

Bu yukarıda söylediklerimizi sözle yalanlayan yok da, davranışla yalanlayan çok. Zamanın değerini herkes kabul ediyor ama; kendi tembelliği yeterli değilmiş gibi başkalarını köstekleyenler de çok.

Bir de heyecan düşkünleri var. Meclis kendine kırksekiz tur attıktan sonra ancak başkan seçebilirken, her gün bir yerlerde birtakım toplantılar yapılırken, halk zaten olanlara akıl erdiremezken, tüm bunlara «esrarlı» bir hava verilerek bir de bilmece ögesi katılıyor.

«Falanca yasayı görüştüğünüz doğru mu bayım?»

«Burası açık bir ülke. Öyle bir yasa verilirse el altından verilmez. Her şey açıkça cereyan etmektedir.»

«Yarın ne görüşeceksiniz?»

«Bunu sırası gelince açıklarız. Açıkça görüldüğü gibi her şey apaçıktır. Evvelallah gücümüz kuvvetimiz yerindedir. Korkulacak bir şey yoktur. Açık ülkelerde gizli kapaklı iş yoktur.»

«Ya sizin görüşünüz nedir bayım?»

«İç ve dış güvenliğimiz bizim için her şeyden önce gelir. İç ve dış güvenliğimizi korumak için demokrasinin gerekleri içinde gerekenleri açık kanallardan geçerek gerektiği gibi yapmak gereklidir.»

«Ya siz ne dersiniz tüm bunlara? Yoksa bir şey mi oluyor?»

«Biz yeni bir külâh önerdik. Onlar külâh değil de kep giymek isterlerse, kendi bilecekleri iş. Bakarız, onların önerdiği kep bizim külâhımızdan iyiyse, daha ucuzsa, onu yaparız.»

«Siz bayım?»

«Ben şapka ticaretinden pek anlamam. Bana kalırsa, aldığımız bu kararın ışığında hareket etmemiz en doğru yoldur.»

«Hangi kararın?»

«Günü gelince açıklarız. Bizim gizli kapaklımız olmadığı gibi, endişeye de mahal yoktur.»

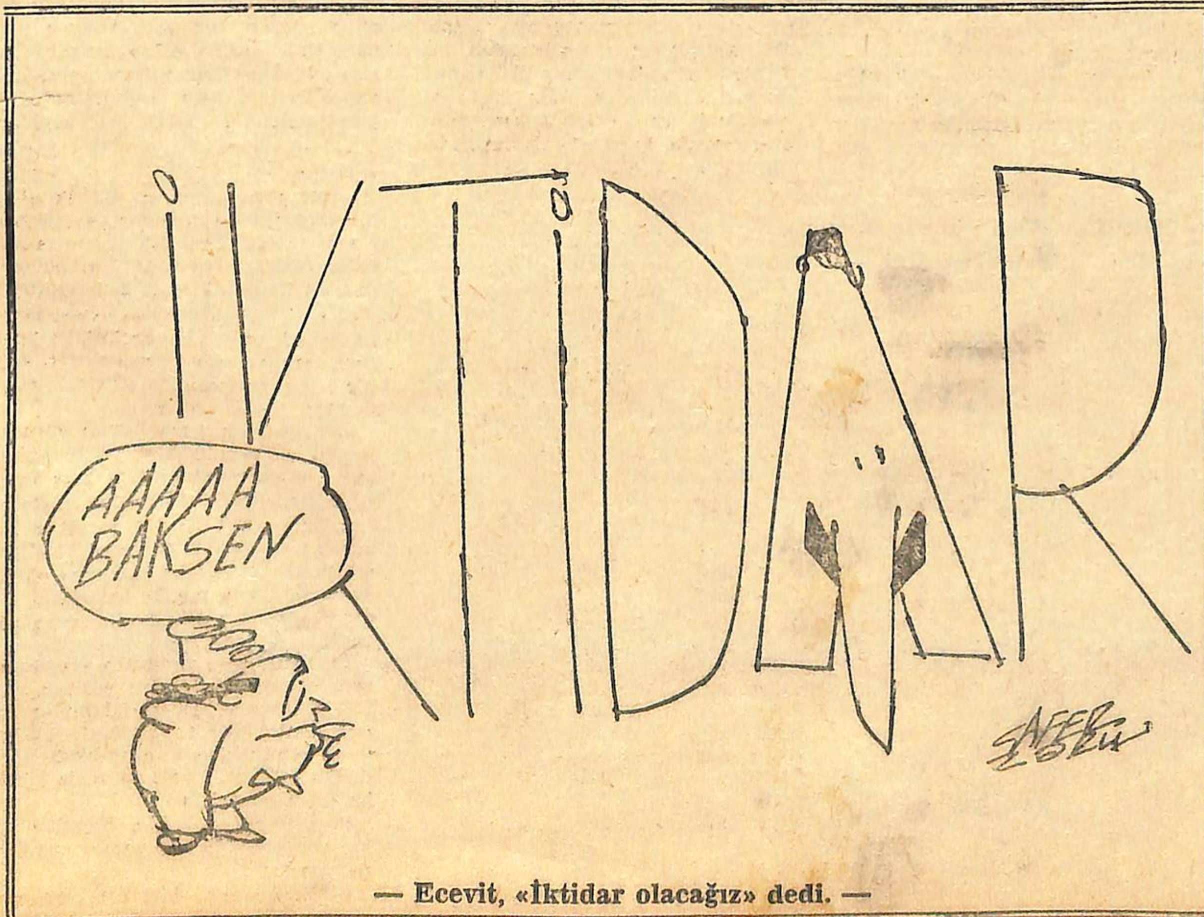
Kısacası; bol lâkırdı, kıt yapım... Sürüncemede bırakılan işlerin sayısını ortaya çıkarmak için bir komisyon kurulsa, bu sayma işleminin de sürüncemede kalacağına inanıyoruz. Bu arada sürüncemede kalmayan işler de var. Çeşmeler henüz akarken kovalar dolduruluyor. Hangi çeşme, hangi kova mı? Şapkacı dükkânının önündeki çeşme. Kovanın deliklerini tıkamak için gereken yapılmakta.

Bu satırlarımız karışık görünüyorsa suçu bizim değil. Ortama uymak için böyle olduk. Gazete okuyup radyo dinlemekten, televizyon seyretmekten hep. İnsanların en büyük yeteneklerinden biri, çevrelerine uyabilmeleridir. Ancak bizim de kafamız karışır arada bir. Biliyorsunuz, esrarlı işler yüzünden...

Aslında «esrarlı» olan hiçbir yanı yok ortamın.

«SIRTIMDAKİ MAYMUN»!

— Ecevit, «İktidar olacağız» dedi. —

Olanlar açık ve seçik.

Günün koşullarından memnun olanlar, bunların sürüp gitmesini istemekteler.

Günün koşullarından memnun olup da değilmiş gibi görünenler, memnun olan ve görünenlerin çabalarını baltalar görünüp aslında onlara yardımcı olmadalar.

Günün koşullarından gerçekten memnun olmayanlarsa... Onlar kimin umurunda?

Her şey bir mantık dizisi izlerken, dolaplarda hortlaklar aranmakta, cin kaçırma törenlerine benzer işler yapılmakta.

Birtakım dolaplar dönüyor dönmesine. İyiniyetli yazar - çizer - aydın takımı bu dolapları gün ışığına çıkarmaya çalışıyor ama, işlerin büsbütün karıştırılması karşısında soluksuz kalıyor çoğu zaman. Değer yargıları altüst. Daha doğrusu paradan başka değer ölçüsü kalmamış gibi. Toplumun birçok kesimlerinde kısırlık duyguları kök salmış. Umutsuzluk yaygın bir hastalık.

Kısacası...

Sorunlarımıza, bin düğümlü bir yumak görünümü verilmek isteniyor. Böyle bir ortamda, olayların nedenlerine inebilmek için karmaşık değil, basit düşünmek gerektiği görüşündeyiz.

Bunu beceremezsek yine «endişeye mahal yok.»

Çünkü...

«Gereken yapılmaktadır.»

AKBABA

Liderlerle Konuştuk...

Yeneceğiz

Vedat Saygel

BAŞÇALIŞTIRICININ:

— On dakika ara! diyen sesini duymamızla, salona dalmamız bir oldu! Kolay mı, MC liderlerini bir arada bulmak, kendilerinden 1976 yılının ilk demecini almak için başkent sokaklarında günlerdir izlerini arıyorduk. Sonunda bulmuştuk işte! Bulmasına bulmuştuk da, sayın liderlerimizi tanımakta oldukça güçlük çekmiştik. Biri ellerini açmış, önündeki araba dingilini andıran ağırlıkları dua gücüyle kaldırmaya çalışıyordu; biri, tek başına karate gösterisi yapıyordu; üçüncüsü minderde ileri geri taklalar atıyor; dördüncüsü eldivenleri takmış gölge boksu yapıyordu. Eh, politikanın her şeye bulaştığı bir yerde, sporun da politikaya karışması nı kimsecikler yadırgamazdı elbet.

Terini soğutmamak için on dakikalık araya rağmen gölge boksunu sürdüren ünlü liderin yanına sokulduk. Hocasından taktik aldıkça yumrukları boşluğu dövüyordu:

— Bir sağ... Bir sağ daha... Solunu kapat! Sağ, sağ... Gördün mü bak, solundan bir yumruk daha aldın!

Gerçekten yumruğu yemişcesine soluk soluğa oturdu yere. Daha biz:

— Günden güne ağırlaşan iç ve dış sorunlar karşısında neler düşünüyorsunuz? derken...

— Hükûmet porguramında öğrenmek istediğiniz her şeyin cevabı mevcuttur, diyerek susturdu bizi. Bir hükûmet vardır ortada. Bu hükûmet porguramsız değildir. Önce hükûmet kurulur, daha sonra porguramı yapılır. Biz bunu yapmışızdır. Bu yapılmasaydı ne olurdu? Porguramsız bir hükûmet olurdu. Hükûmetler porguramsız olmaz. Olur diyen çıkarsa, bunu ispat etme durumundadır.

Sorumuz yanıtlanmışcasına teşekkürü basıp, ikincisine geçtik:

— Efendim, 1975 yerli ve yabancı basın tarafından hareketsiz geçmiş bir yıl olarak kabul ediliyor. Aynı görüşte misiniz?

— Külliyen yalandır! Hareketsiz yıl demekle, memlekette yaprak bile kımıldamadı denmek isteniyorsa, yalandır! Eli kolu bağlanmış hareketsiz bir hükûmetten iktidarı devraldığımız tarihtir 1975. Lice depremi bu tarihten sonra meydana gelmiştir. Hani depremi de öyle... Bütün Türkiye'de yer yerinden oynamıştır! Elimizle yardım götürmüşüzdür felâket bölgelerine. Yeni konutlar yapmışızdır. Ben size birşey diyeyim mi?

— Buyrun beyefendi.

— Türkiye hareketsiz değildir. Hem deprem kuşağının memleketin tam göbeğinden geçtiğini bileceksin, hem hükûmeti hareketsizlikle itham edeceksin, olmaz! Beynelmilel komünizmin tezgâhladığı bir oyundur bu.

— Efendim, beynelmilel komünizm dediniz de aklımıza geldi: Böyle bir tehlikenin varlığını ortağınız olan diğer partiler de kabul ediyorlar ama tedbir konusunda hepsinin düşüncesi ayrı. Biri, komünizm fukaralık ve işsizlikle gelir derken bir başkası, suçu, millî ve mânevi eğitimden yoksun oluşumuza yüklüyor. Sizin görüşünüz nedir acaba?

— Hepsi haklı. Komünizm fukaralıkla gelir. İşsizlikle gelir. Mânevi inançların zedelenmesiyle gelir. 1976'da başlıca hedefimiz, bunlarla savaşmaktır işte!

— Nasıl yâni?... Bir örnek verebilir misiniz?

Çalıştırıcısının bir işaretiyle ayağa kalkıp, gölge boksuna devam ederken yanıtladı:

— Şimdilik söyleyeceklerim bu kadar. Gerisini arkadaşlar anlatır size.

— Solunu kapat! Sağ... Sağ... Hah, hep böyle vur işte!

Boksörle çalıştırıcısının arasından geçerek, az önce karate yapana yönelttik aynı soruyu.

— Bu adını ettiğiniz şeyin nasıl geleceği hiç belli olmaz, dedi. Kökü dışardadır ve faaliyetini yeraltında sürdürür. Tehlikeyi savuşturmanın tek yolu, olayları iyi değerlendirip, bizden olanlarla olmayanları tesbit etmektir önce.

— Nasıl tesbit ediyorsunuz?

— Çeşitli yöntemlerle... Bunlardan biri, saç ve bıyık biçimine bakarız.

— Diyelim saçı da, bıyığı da yok.

— Okuduğu gazeteye, dergiye bakarız.

— Diyelim gizli okuyor.

— Kullandığı silâhın markasına bakarız.

— Diyelim silâh kullanmıyor.

— Yooo... Bakın bu olmaz işte! Hangi taraftan olursa olsun, bir silâh bulundurur üstünde. Kimlik cüzdanını, okul pasosunu taşır gibi silâhını yanında taşımak zorundadır insan!

— Diyelim sabah telâşla evden çıkarken unuttu...

— Onun da kolayını bulur bizimkiler. Bir köşede karşısına çıkarlar, partimize kayıtlanıncaya dek gerekeni yaparlar!

— Peki, konuyu değiştirelim biraz. 1976 için yürürlüğe sokmayı düşündüğünüz birtakım projeleriniz var mı?

— Var ve gördüğünüz gibi çalışıyoruz. Hedefimiz, fukaralık denen canavarın başını ezmek ve ardından bütün güçlükleri birer birer yenmektir!

— Özel bir plânınız var mı, nasıl yeneceksiniz?

Çok yumuşak, çok kibar bir ses yanıtladı sorumuzu:

— Vardır efendim. Her güçlüğü yenmenin bir kolaylığı vardır.

Baktık, haltere çalışan lider, önündeki ağırlıkları el değdirmeden kaldırabilmek için okuduğu duayı bitirmiş, karateciyle yaptığımız sohbete girmişti.

— Bir sistem geliştirdik, elbirliğiyle ona çalışıyoruz şimdi. Aramızda kalmasını rica ederek gösterelim size.

Yer jimnastiği yapan arkadaşını çağırdı yanımıza:

— Bir devle bir insan aynı güce sahip değildir. İç ve dış sorunlar karşımızda bir dev heybetiyle dururken, üstesinden gelirim diyerek tek başına karşısına dikilmek akıllılık değildir. Bu sebeple dört parti olarak bir araya geldik. Ve Allahın izniyle yeneceğiz!

— Efendim çoğu sosyal, siyasal ve ekonomik birikimlerden meydana gelen sorunları sportif oyunlarla etkisiz hale getirmek sizce mümkün mü?

— Mümkündür efendim. Biz bu düşüncemizi vaktiyle, ikili koalisyon ortağımıza da söylemiştik ama akılları yatmamıştı. İman gücü ile insan gücü bir araya geldi mi, yenilmeyecek güçlük yoktur. Sorunlar, karşımızda bir dev gibi duruyor dedik. Bakınız, bu dev nasıl altedilir? Bendeniz, ürkütmeden yatıştırıcı sözlerle yavaş yavaş yanına geleceğim. Arkadaşım hissettirmeden, birdirbir oyunundaki ebe gibi büzülüp, arkasında duracak. Bu işlem tamamlandı mı, gölge boksu yapan arkadaşımla, karateci arkadaşım bütün güçleriyle Yaradana sığınıp, gözünün üstü budur diye vuracak, dev yerde!

— Şimdi buna çalışıyorsunuz demek.

— Evet efendim, uygulamaya geçinceye kadar da çalışacağız!

— Kalkınma hakkındaki düşünceleriniz?

— Efendim kalkınma sorununu ikiye ayırmak gerekir önce Maddi kalkınma ve mânevi kalkınma. Mânevi kalkınmayı gerçekleştirmeden, maddi kalkınmadan söz etmek, abesle iştigal etmek olur. Mânevi kalkınmanın gerçekleşmesi, beş vakit namaz esasına dayanır. Bu nedenle işe TRT'den başlamak gerekir. Ortaklarımızın rızasıyla o önemli kuruluşun başına bir müezzin ile bir imam getirebilirsek, amacımıza yarı yarıya ulaşmış sayılırız. İkinci aşama ta, milletçe toplu namazlara başlanması gelir. Kırk milyon kişinin tek tek ibâdet edip Tanrı'dan dilekte bulunmasının etkisi başkadır, birlikte secde etmesi daha başkadır. Memleketimizin gelir kaynakları mahdut olduğuna göre, eksiklerimizi gidermek için ya borç bulmamız gerekir, ya bol bol fabrika kurmamız. En dost bildiğimiz ülkelerin bile kolayca ambargo koyabildiklerini göz önüne alırsak tek yolu kalıyor bunun. Ne Amerika'ya, ne Almanya'ya rica edeceğiz. Kırk milyonumuz birden ellerimizi açıp, muhtaç olduğumuz tesisleri Tanrı'dan isteyeceğiz.

— Ortaklarınız görüşünüze katılıyorlar mı?

— Karşılaştığımız en büyük güçlük de buradan doğuyor ya... Katılmıyorlar efendim. Tek başımıza iktidar olabileceğimiz 1977 yılına kadar da katılacaklarını sanmıyorum.

— Son bir sorumuz var size: Meclislerdeki başkanlık seçiminin uzaması yurdumuzu karşılanması güç bir bunalımın eşiğine getirdiği söyleniyor. Ne dersiniz?

— Doğrudur. Ama bunun sorumluluğu ve günahı bize yüklenemez. Biz ortaklarımıza «Bizim kırk oyumuz var» dedik. «Bir aday gösterelim, 186 oycuk da siz verseniz bu sorun çözülür.» Bildiğiniz gibi elleri varıp da vermediler efendim. Oysa daha ilk turda meclis başkanını seçer, parlamentomuz çalışmaya geçerdi.

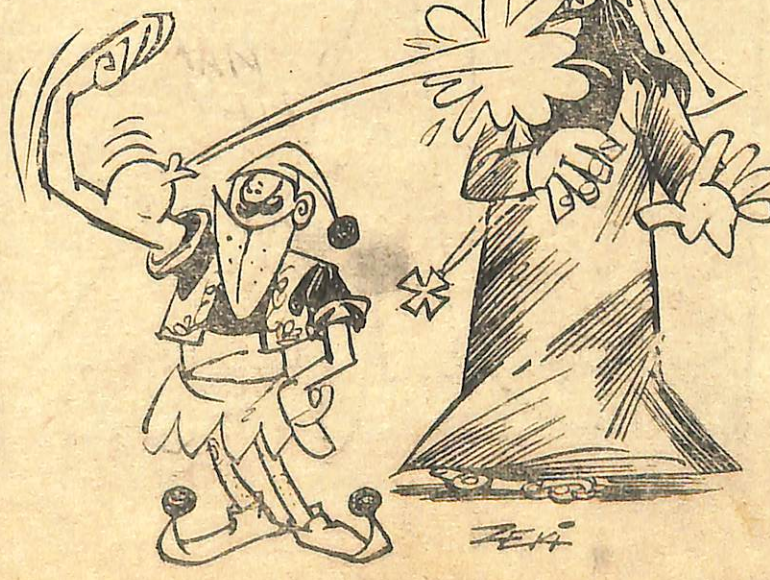
Teşekkür edip yanından ayrılırken aynı soruyu karateciye sorduk.

— Günahı vebali bu işi bunca zaman uzatanların boynuna, dedi. Söyledik kendilerine. «Üç oy bizde var» dedik. «223 oy da siz verseniz günaha mı girersiniz?»

Sormadığımız halde, kapıdan çıkarken gölge boksu yapan sokuldu yanımıza:

— Bütün suç bizi ortaklarımıza

— Makarios, «Yeni bir güç denemesinde bulunacağız» dedi. —

Tuuu!

muhtaç eden ana muhalefet partisinde, dedi. Tuttuğumuz aday ne güzel tam 223 oy almıştı. Sırf iktidarı halkın gözünde güçsüz göstermek için 3 oy da onlar vermediler. Hem ben size bir şey diyeyim mi?

— Buyrun beyefendi.

Üzgün, gülümsedi:

— Bu işin uzaması pek öyle gözünüzde büyüttüğünüz gibi değildir. Hürriyetçi demokrasilerde buhranla sık sık karşılaşılır. Ama bunun çözümü gene parlamentonun içinde aranmalıdır. Böyle kapalı spor salonlarına gelip, antrenman yapanların işlerini aksatarak aranmaz. Bizim bugün için en büyük eksiğimiz, neyin ne zaman nerede yapılacağını bilmememizden doğuyor.

Özür dileyip yanından ayrılırken sorduk:

— Bunları da yazalım mı efendim?

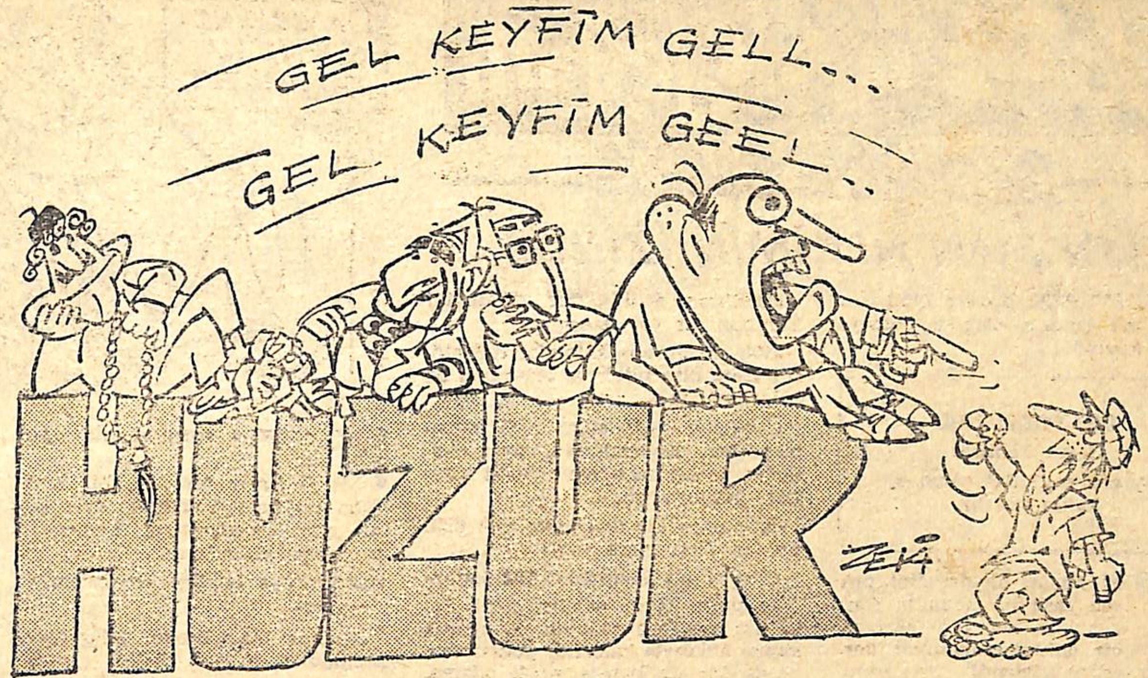
— Yazın, dedi. 1976 yılında fukaralık başta olmak üzere bütün güçlükleri yenmek için var gücümüzle çalıştığımızı da yazın.

Çektik kapıyı. Uzaktan uzağa boks hocasının verdiği talimat duyuluyordu:

— Solunu kapat! Çak şimdi sağını!...

Vedat SAYGEL

— Huzuru bozanlar cezalandırılacak. —

— Açım... İşsizim!..

YILDIZINIZ DİYOR Kİ

1976'da Yurdumuzda ve Dünyada Neler Olacak?

OCAK
Afrika'nın bu ayı kargaşalıkla dolu
Silâhla aranacak bağımsızlığın yolu,
Bölgesel savaşlarla barış güvercininin,
Sanırız tutmayacak artık kanadı kolu!

ŞUBAT
Yağışlar nedeniyle toprak doyacak suya
Bir bolluk, bir bereket, kuralım hayâl bu ya;
Kalkınma nutukları ninni gibi gelecek
Erbakan konuşurken dalacağız uykuya!

MART
Kazancınızı bu ay çarçur etmeyin sakın
Sıkıntıya düşmeniz bizce oldukça yakın.
Yüzde doksandokuzu yatırın vergilere,
Bir somunla bir günü geçiştirmeye bakın.

NİSAN
Asya'da sağlanırken güvenlik, huzur, barış,
Ateş Ortadoğu'yu saracak karış karış.
Bakalım hangisinin zaferiyle bitecek
İki süper devletin arasındaki yarış?

MAYIS
Bomba gibi bir olay tüm dünyayı saracak
Burton'dan ayrılan Liz başkasına varacak.
Milyarlarca aç insan tartışırken olayı,
Eloğlu ayağından pabucunu çalacak!

HAZİRAN
Kıbrıs sorunu gene tarafları sıkacak
Şapkacı Çağlayangil mesleğinden bıkacak.
Bitsios'un başına uymayan kasketlerle
Bir işporta donatıp pazarlara çıkacak!

TEMMUZ
Demeçlerle bitecek yılın şu ilk yarısı,
Yalan söyleyen dili soksun eşek arısı!
Bunalan pek çok ülke seçim yenileyecek,
Dileyelim Tanrıdan başımıza darısı.

AĞUSTOS
Cephe gedik verecek ramazana girerken
Ortaklık bozulacak birleşiyorlar derken.
Herbiri diğerini kıstıracak ansızın,
İftar topundan önce oruçlarını yerken!

EYLÜL
Sonbahara girerken değişecek havamız
Üşüyüp örtünecek biraz Havva anamız.
Değer kazandı derken epey fire verecek
Doların karşısında bizim aslan paramız!

EKİM
Dert yüküyle gelecek bu yılın Ekim ayı
Dar boğaza sokacak şımaran Avrupa'yı.
Ortak Pazar esnafı yollara dökülecek,
Kredi bulmak için dolaşacak dünyayı!

KASIM
Kim ne olursa olsun kuru bizim tuzumuz
Yokluğu benimsedi kızanımız kızımız.
Sermayeyi durmadan kediye yükledikçe,
Tükenmeyen bir güçle çoğalacak hızımız!

ARALIK
AKBABA'mızın yaşı ellibeşe erecek,
Halkla gönül gönüle ve elele verecek.
Haksızlığın üstüne yürüyecek durmadan,
En asık suratları kolayca güldürecek!

Nüsret VEDAT

Falanjistler!

Yozyürek destanı

Sulhi Dölek

LOKMAN HEKİMİN İZİNDE

YOZYÜREK doktor oldu, cama levhayı asıp beklemeye koyuldu:

> **DR. YOZYÜREK**
> **Genel Tababet**
> **Diş çekilir, kulak yıkanır, kulunç kırılır.**

İlk gelen hasta, ne dediğini pek de bilmeyen yaşlı bir adamdı. Karnı, beli, ayakları, her yanı ağrıyordu. «Hiçbir doktor anlamıyor derdimden,» diye söylendi. «Son umudum sende. Bana iyi bir ilâç ver oğul, gözünü seveyim.»

«Kolay amca, kolay,» dedi Yozyürek. «Otur şöyle.»

«Yalnız...»

«Aç ağzını. Aaa de bakayım... Yalnız ne?»

«Aaa... Benim param yok yalnız.»

«Kalk,» dedi Yozyürek.

«Gırtlağıma bakmadın bile oğlum.»

«Senin derdin büyük amca. Seni ben bile iyi edemem. Kalk git.»

«Nedir benim derdim oğlum?»

«Paran yok. Bundan kötü dert mi olur?»

Yaşlı adamın gözlerinde sinsice bir parıltı belirdi. «Benim param yoksa senin de diploman yok. Beni iyi etmezsen çanına ot tıkarım. Gidip şikâyet ederim.»

Çetin bir cevize çattığını anladı Yozyürek. «Ne biliyorsun diplomam olmadığını?»

«Yalnız ben değil, tüm mahalle biliyor. Gene bir sahte doktor gelmiş diye söylentiler aldı ortalığı.»

Yozyürek gidip perdeleri çekti. «Diplomam olmasa da gerçek doktorlardan aşağı kalmam.»

«Öyleyse beni iyi et.»

«Bu pis odaya ayda ikibin lira kira veriyorum. Bedavaya kimseye bakmam.»

«Sevabına bakıver oğlum,» diye yalvardı ihtiyar.

Yozyürek adamcağızı dövüp merdivenlerden aşağı attı. Bir dakika sonra yeniden kapı vuruldu. Gelen aynı yaşlı adamdı. Bu kez kuruntu falan değil, gerçekten bir doktora gereksiniyordu. Yumruk gibi bir şiş vardı kafasında. Yozyürek parasını peşin aldıktan sonra adamın alnına bir bant yapıştırdı.

«Ellerin dert görmesin,» diye dua ederek çıkıp gitti Yozyürek'in ilk hastası. Bir yandan da yine kıçına tekme geliyor mu diye kaçamak gözlerle arkasına bakıyordu.

İKİNCİ gelen, apartman kapıcısının karısıydı. Yozyürek bu yapıda kapıcıya ne gerek olduğunu başından beri anlayamamıştı. Kendi muayene yerinden başka bütün daireler randevueviydi neredeyse. Koridorda yarı çıplak kadınlar dolaşıyordu her saat. Yozyürek mesleğinin geleceğinden yana tasalanıyordu haklı olarak. Sarhoş genelev müşterilerinin bıyık burduğu bir yerde doktorluk mu yapılırdı? «Yapılır, yapılır,» diye karar verdi Yozyürek. «Kimbilir ne hastalıklar kapıyorlardır!»

«Kapıcı aydatınnan kalürfer parasını almaya geldim,» dedi kapıcının karısı yılışık yılışık.

«Gel,» diye kadını içeri çekti Yozyürek. «Bak şöyle çevrene.»

«Baktım,» dedi kadın. «N'olmuş? Bombok bir yer işte.»

«Var mı burada kalorifer radyatörü? Hem olsa bile, yaz ortasında ne kaloriferi bu?»

«Kalürfer radyosunu neyi annamam ben. Kontratoda yazıyor. Kalürfer parası sana ayıt. Öteki kiracılar üşüyorlarmış.»

«Kıçlarına bir don giyerlerse üşümezler. Para mara yok!»

«Sen bilin,» deyip çıktı gitti kadın.

Az sonra kapıcı kendisi geldi. Boyu iki metreye yakındı. Yozyürek kapıcı aidatıyla kalorifer parasından başka bir de bahşiş verdi adama. Sonra oturup yeni bir levha yazdı:

> **DR. YOZYÜREK**
> **Zührevi Hastalıklar**
> **Mütehassısı**

Camdaki levhayı bu yenisiyle değiştirdi. Oturup beklemeye koyuldu. Beklerken uyuyakaldı. Düşünde babasını gördü. Babasını gerçekte hiç görmemişti. Bu yüzden; ne zaman babasını düşünde görse, babasının yüzü boş olurdu. Hani lunaparklarda falan tablolar vardır, deliğine kafanızı sokup fotoğraf çektirirsiniz... Onlar gibi işte...

KAPININ vurulmasıyla uyandı.

Gelenler bir ana, bir kızdı. Daha doğrusu Yozyürek öyle tahmin etti. Kız gepgençti. Kadınsa onun anası yaşındaydı.

«Zühreviye hekimi sen misin?»

«Evet?»

«Kızıma bir bakıver. Zühreviyesi bozuldu.»

«Nereden biliyorsun?»

«Bilmez olur muyum? Arabaya atıp Emirgân'a götürmüşler bunu. Yapmadıklarını bırakmamışlar.»

«Ne zaman?»

«Dün.»

«Böyle zührevi hastalık olmaz. Olsa da bu kadar çabuk ortaya çıkmaz. Senin kızının ırzına geçmişler.»

«Aynı şey. Ben burada Almanca mı konuşuyorum? Irzına geçmişler, zühreviyesi ondan bozulmuş.»

«Senin kızına doktor değil, polis gerek. Doktor da gerek ama, benim gibisi değil. Ruh doktoru.» Kıza döndü Yozyürek. «Fazla sarsıntı geçirdin mi?»

Onaltısında ya var, ya yoktu beriki. Burnunu çekti. «Yok,» dedi. «Araba yeniydi.»

Yozyürek odadaki tek koltuğa çöktü. Bir sigara yaktı, bir de kadına uzattı. Kadın omuz silkti.

«Siz en iyisi polise gidin, şikâyetinizi yapın. Suçluları tanımlayabilir misin?»

«Elbet,» dedi kız. «Tümü erkekti.»

«İyi işte,» dedi Yozyürek. «Gidin polise.»

«Geçen sefer gittik polise,» dedi kızın anası. «Bir yarar çıkmadı.»

«Hangi geçen sefer?»

Burnuyla kızını gösterdi kadın. «Bunun bir ablası var. Aynı şey onun başına da gelmişti. Onu da arabaya atıp Emirgân'a götürmüşler, yapmadıklarını bırakmamışlar. Polise gittik. Olmayacak şeyler sorup kızı utandırdılar. Sonra da savdılar başlarından. Dişi it kuyruk sallamayınca erkek itler peşinden gelmez dediler.»

«Başka kızın var mı senin?»

«Bir tane daha var, ne olacak?»

«Kaç yaşında?»

«Ondört.»

«Vakit geçirmeden al onu, Hayırsız Ada'ya götür.»

«Nedenmiş o?»

«Oradan arabayla Emirgân'a gitmek zor.»

Sigarasını içip dertli dertli düşünüyordu Yozyürek. «Ah bu kadınlarımızın çilesi! Ah bu erkeklerimizin çilesi! Ah bu benim çilem!»

«Yardım et bize oğlum.»

«Benim elimden ne gelir ki 'eyze?»

«Yardım et işte. Doktor değil misin?»

«Değilim,» dedi Yozyürek. «Ben sahte doktorum.»

«Olsun. Yine de yap bir şeyler. Beyaz gömleğinin onuru için.»

«İyi ya,» dedi Yozyürek. «Kızına iş bulmamı ister misin?»

«İsterim,» diye sevindi kadın. «Hiç değilse çocuğuna bakacak parası olur.»

«Ne çocuğu?»

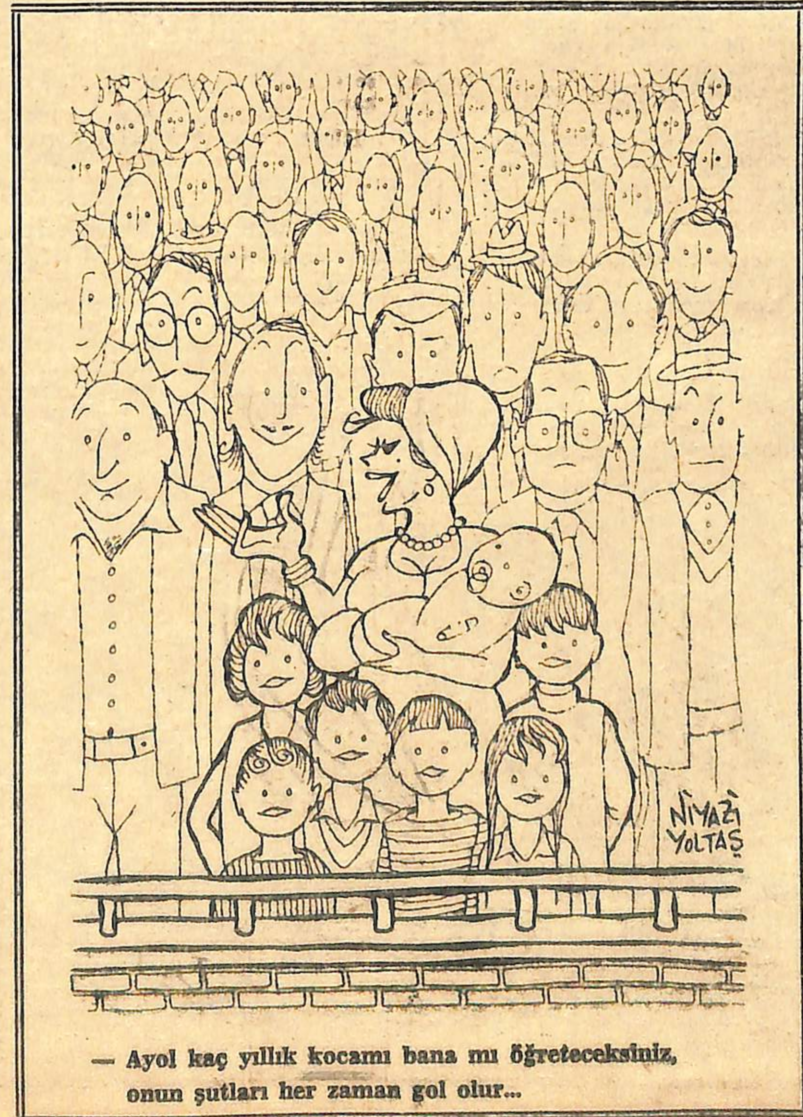
«Belki gebedir.»

«Doğru,» dedi Yozyürek «Siz şimdi üst kata çıkın, kapıyı çalın, benim selâmımı söyleyin. Kızına iş verirler orada. Hattâ istersen sana da iş verirler.»

Yozyürek yalnız kalınca, «Ne kötüyüm ben,» dedi yüksek sesle. «Ben neden böylesine kötüyüm?»

Kafasını odasının nemden kabarmış pis duvarlarına vurdu bir kaç kez. Camdan levhayı aldı Sırtından beyaz gömleği sıyırdı.

Sulhi DÖLEK

— Ayol kaç yıllık kocamı bana mı öğreteceksiniz, onun şutları her zaman gol olur...

Burası Ankara

— Fikret Otyam —

ÖĞÜNMEK GİBİ OLMASIN AMA...

DİKKATLİ okurlarımız hatırlar sanırım, bundan birbuçuk ay kadar önce, Meclis Başkanlığına Kars CHP milletvekili sayın Kemal Güven'in —eninde sonunda— seçileceğini, seçilmesi gerektiğini nedenleriyle yazmıştık. Cenabı Allah yüzümüzü kara çıkarmadı da aklandık Akbaba okurlarına, nedeni mi? Şey canım, öğünmek gibi olmasın ama, Kemal Güven Millet Meclisi Başkanlığına seçildi de...

Tabii bu seçilmeye, MC'nin Erbakan kanadı fena halde bozuldu! MC, pek de sessiz olmayan çatırtılar içinde şu sıralar. Sayın Başbakan, «Yok bööööle bişey» diyorsa da O'nun demek istediği başka, var da Başbakan bunu Demirel'ce söylüyor, ortaya çıkıp «vaaaadır» diyecek hali yok ya... Demirel'ce diye bir «anlatım biçimi» ni artık ülkede bilmeyen kaldı mı? Rus Başbakanı Kosigin bile öğrenmiştir. Hani şu sıralar çok görüşüp konuşuyorlar da... «Beynelmilel Komünizmden» pek yakınan Demirel, Beynel milel Komünizmin, diyelim ki «ağababası» Kosigin ile Ankara'da Başbakanlıkta «başbaşa» konuştular uzun boylu...

Alın size hoş bir deyim daha! Başbaşa konuşmak... Eğer birisi sigara içmek istediyse başını çekivermiştir ve «başbaşa» durumu bozulmuştur. Kosigin'i bilmem ama, bizim Demirel «müskirat» kullanmaz, sanırım ayran'a bayılır, ne de olsa köylü çocuğu, tabii alınmasın çok gelişmiş köylü çocuğu demek istedim.

Köylü dedim de aklıma düştü... Alın bir hoş deyim daha... Aklıma düştü... Nasıl düşer akla? Pat diye mi, yavaş yavaş mı? Ne bileyim ben? Geçenlerde sevimli meslekdaşım Çetin Altan geldi Ankara'ya, bir geceyi sabaha dönüştürdük sayılır. O söyledi biz dinledik, anlatacağı şey o kadar birikmiş anlaşılan, bizim biriken şeyleri açıklamak olanağını ne ben ne de Cüneyt Arcayürek bulabildik... Çetin Altan diyor ki, biz köylü bir toplumuz. Başbakanımız köylü, bakanlar öyle, parlamenterler öyle, hattâ iyi yazar çizerlerimiz de köylü... Ama her konuya bu açıdan, yâni dar açıdan bakıyoruz, köylü gözü ile... Türkiyemizi bir köylülük kaplamış... Eh, Çetin'in gözüyle bakınca, vallahi Çetin haklı çıkıyor... Tabii bu durum, kent soylularını tedirgin ediyor, onlar da haklı... Bunları yazıyorum, tabii ben de haklıyım... Ola ki Çetin alınacak, Çetin de haklı. Peki kim haksız? En iyisi şu köylü topluluğu olmasa, adamlar politikada, adamlar edebiyatta, adamlar sanatta hep öndeler, hattâ alım satımda... Al sana bir ülke sorunu daha!...

YANGIN

BİZİM basın da bir tuhaf dönemde... Lice ilçesi yerle bir oldu, üç-beş bin kişinin canı gitti, mal diye bir şey kalmadı, ortalık kar-kış millet hâlâ çadırlarda! İstanbul'da bir çarşı, iki üç han yandı diye ortalıktaki velveleye baktım da şaşırıp kaldım Lice depreminin sonuçlarına bakıp... Çetin'in «İstanbul dükalığı» sözü düştü aklıma, «çat» diye. Aklım başıma geldi, neden bu velvele diye... Bilmem anlatabiliyor muyum? Yine de geçmiş olsun, kazadır, gelir insanların, çarşıların, hanların hamamların başına... Haaa, vergi kontrolu sıklaşınca böyle yangınlar çoğalırmış diyor Tercüman gazetesi...

SINAV DEYİP GEÇMEYİN

Çalışma Bakanı Ahmet Tevfik Paksu kardeşimiz MSP'lidir... Çalışma Bakanlığına Yurt Dışı Ataşeleri alınacak, bir sınav açıldı: açılır açılır, oradaki bazı soruları size de soracağım, bakalım Ataşe olabilecek nitelikte misiniz?

Hazır olun, soru:

1 — Telif hakkı İslâmda var mıdır? Varsa doğru mudur?

2 — Kur'an'da Kur'anı öven âyet hangisidir?

3 — İslâm sosyalizmi mümkün müdür?

4 — Adalet mülkün temelidir ve hayatta en hakiki mürşit ilimdir, sözleri kime aittir? (Cevap: Hz. Ali)

5 — Allah sözü hangi dilden gelir?

6 — Türkiye'de turizmin yararına inanıyor musunuz?

Şimdi bir yazılı sınav sorusu, yukardakiler sözlü sorulardandı:

«Viyana Türkler tarafından kaç kere muhasara edildi? Ordunun başında bulunanlar kimlerdi yazınız.»

Eğer bu sorulara doğru cevap verirseniz, size .... Bankasının iki kitabını vereceğim ve dışarı Ataşe olarak atayacağım, veremezseniz karışmam...

BU ÇAĞRI GEÇERLİ Mİ?

Bir çağrı geldi:

«Türkiye Demir ve Çelik İşletmeleri Müdürü Cavit Mutuş

Türkiye Demir ve Çelik İşletmeleri İskenderun Demir ve Çelik Fabrikalarının 28 Aralık 1975 pazar günü saat 11.00'de yapılacak olan açılış törenine teşriflerinizi saygı ile rica eder.»

Sanırım komşu ülkenin Başbakanı bay Kosigin de almıştır bu çağrıyı, O'na elden değil de bizim Başbakan Demirel tarafından sunulmuştur. Kosigin de atlayıp uçağa gelmiştir. Evet, bunda ne var diyeceksiniz, hiç canınızın sağlığı diyeceğim, ama sözüm daha bitmedi ki!...

«TC Resmî Gazete Kuruluş Tarihi: (7 Teşrinievvel 1336) 7 Ekim 1920 — Sayı: 15451 Tarih: 27 Aralık 1975 cumartesi — Kararnameler sayfa: 7 — Karar sayısı: 7/10728

Türkiye Demir ve Çelik İşletmeleri Genel Müdürü ve Yönetim Kurulu Başkanı Cavit Mutuş'un başka bir göreve atanmak üzere görevinden alınması ve bu suretle boşalan Genel Müdür ve Yönetim Kurulu Başkanlığına Yüksek Mühendis Dr. Ruşen Gezici'nin atanması; Sanayi ve Teknoloji Bakanlığının 23.5.1975 günlü ve 3346 sayılı yazısı üzerine, 12.3.1964 tarihli ve 440 sayılı kanunun 8,10 ve 657 sayılı kanunun değişik ek geçici 9 uncu maddelerine göre Bakanlar Kurulunca 23.5.1975 tarihinde kararlaştırılmıştır.»

Cumhurbaşkanı ve Bakanların imzaları...

Genel Müdürün bu görevden alınmasını MSP'li Sanayi Bakanı istemiş. İyi. Ne zaman istemiş MSP'li Bakan bu Demirel'e yakın olduğu bilinen ve de söylenen Genel Müdürün görevden alınmasını? 23 Mayıs 1975... Bu da iyi... Bakanlar Kurulu ne zaman karar vermiş alınmaya? Yine 23 Mayıs 1975 tarihinde, yâni istendiği gün!... Peki Mayıs bir, Haziran iki, Temmuz üç, Ağustos dört, Eylül beş, Ekim altı, Kasım yedi ve Aralık sekiz... Evet neden sekiz ay sonra, törenden bir gün önce yayınlanır bu «alınma kararnamesi»?

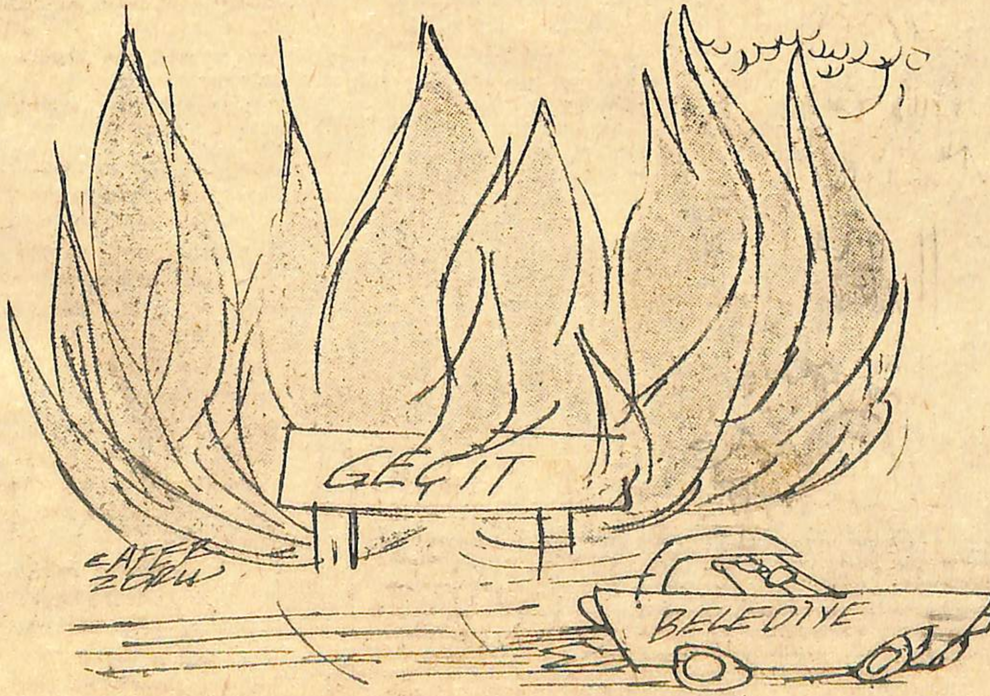
Eh, burası Ankara diyelim, olur böyle vakalar... Çok merak edeniniz varsa bizzat bay Mutuş'a, yada Sanayi Bakanlığı Müsteşarına, yada Sanayi Bakanı kardeşimize, geçin hepsini, Demirel'e sorun, Demirel'e.

MSP'dir bu, fukara Ecevit az mı çekmişti? Demirel çekiyor şimdi... Şahsen içim rahat, uyarmıştık Süleyman ağayı, bunlarla iş olmaz diye, bir kere «ossun» «dinemedi beniz, meheldir diyorum şimdi kıs kıs değil, kahkahalarla gülerek!...

TRAŞ .... VE ÖTESİ!

— Geçit yangınında Belediyenin ihmali görüldü. —

«Kırmızı yandı geç»!

YES DARLİNG BAŞLADI POLİTİK DAMPİNG

Haber aldığımıza göre, yeni yılda ticari müesseselerin yanı sıra, politika pazarında da indirimli satışlara başlanmak üzeredir.

Dün bazı partiler Ticaret Odalarına başvurarak, indirimli tarife uygulamak istediklerini bildirmişlerdir.

Tiaret Odaları yetkilileri müracaatları inceledikten, tozunu silkeledikten sonra gerekli karara varacaklarını söylemektedirler. Dampingli alışverişe Ocak ayında başlanacak, Aralıkta müşterinin mangırlarını araklama işine son verilecektir.

Parti tezgâhlarının, vitrinlerinin önüne asılacak levhalar hazırlanmıştır. Bazılarını bildiriyoruz:

* Kelepir fiyatına Yassıada artığı milletvekilleri, bakanlar... Tahkikat Komisyonunda yürek yakanlar.

* Devâdırlar tüm dertlere. Müzelik mallarımız içerde.
* Nalları düşmuş, tüyleri dökülmüş satılık kırat. Gayet ucuz fiyat.
* Zehir hafiyeler, solcu avcıları yukarda. İzini belli etmez, yürür de karda.
* İdare kurulu üyeliği üçü beşe. Her zaman konamazsınız böyle beleşe.
* Görenler maşallah desin, milli gelirin kaymağı dolapta. Torpili bastıran âfiyetle yesin.
* Ucuz judo dersleri verilir. Karşıt fikirde olanların pestilinin nasıl çıkarılacağı gösterilir.
* Sandıklara istenen oranda oy atılır. Yarısı peşin, taksitle güven oyu satılır.
* Sermayesine sahte künye, tesbih, ibrik ve de takunye.
* Kelepçelerimiz Avrupa. İthal malı cop, çivili sopa.
* Cephemiz başladı nişangâhsız atışa. Koş vatandaş dampingli satışa.
* Ecevit mavisi, Demirel yanardöneri, Erbakan karası... Veresiye gömlekler. Ay başında ödenir parası.
* Makamlar ayda onbin liralık. Tüm devlet koltukları parti üyelerimize kiralık.
* Demokrasiyi getirmek için tuşa. Cephemize katıl vatandaş, koşa koşa...

MEYAK, ORTAKLARINA BİRER ŞIŞE KONYAK DAĞITACAK!

ALTMIŞSEKİZİNCİ İL (Hususi muhabirimiz hu çekerek bildiriyor) — Altmışsekizinci il valilik kapıcısı Ali Bozkurt dün Meyak (Memurlara Yardım Kurumu) konusunda bir demeç patlatarak ilgilileri yerlerinden hoplatmıştır. Patlamanın şiddetinden Ankara'daki bazı bakanlıkların pencerelerinin ve resmi otolarının camları kırılmıştır.

Ali Bozkurt demecinde bazı haltlar yiyor, şöyle diyordu:

— Altı aydan beri vileyete vali vekilliği itmekle uğraşıyom. Altmışsekizinci il'e merkezdeki valilerden heçbiri atanamayo. Neden dirseniz, adları soyadları govalilasyon hökümatının ponguramına ters düşiy. Rahmetli bizim peder, öteki cihanda Tanrı vermeye keder, lâkabın ekistiresini seçmiş, sayesinde veledi aha bu yüsgek makamın en üst katına geçmiş.

Dün mayiş bordurasına attım göz. Yüreğim yanmaya başladı, oldu köz. Tefteridara süel eyledim:

— Nedir lan, bu?... dedim.

— Meyak kesintisi.

— Manyak esintisi mi?

— Yâni, sorma ver vergisi, dimez mi?!.

— Bu mangırlar birikince bize ne verecek garşılığında manyak?

— Birer şişe konyak! sözünü itmez mi?

Memurların keselerine ilmik furdurdum. Yörütmeyi durdurdum. Bu Meyak değel, mayişlilere atılan dayaktır. Ne revadır, ne de haktır.

Deve yutulmaz nalı ile, çulu ile, hörgüçle. Meyakı altmışsekizinci viliyetin sınırları dışına attım, soyadımdan aldığım güçle!

MÜŞTERİ — GARSON İLİŞKİLERİ

ÇAY GELDİ

Müşteri, garsona seslendi:
— Baksana oğlum...
— Buyrun beyim.
— Ben su istemiştim. Masaya bir semaver çay geldi?
— Daha ne istiyorsun âbi? Şu su kıtlığında, çay geldiğine şükret! Nehir akacak değil ya...

TUZLU

— Hey garsooon!
— Hop dedik.
— Bu çorbanın tuzu fazla.
— Hesabı öderken görürsünüz bayım. Öteki yemeklerin yanında çorbanın tuzsuz olduğunu iddia edeceksiniz!

NEDEN KÜSTÜ?

— Bu lokanta kaçıncı sınıf?
— İmtiyazsız, sınıfsız kaynaşmış bir kitleyiz.
— İşletme verginiz götürü mü?
— Çift ücret uyguluyoruz ondan ötürü.
— Nerede tarife?
— Ârife tarif gerekmez.
— Hani paranın üstü?
Garson sıvışmıştı. Ne gelen vardı, ne giden. Garson acep neden küstü?

PİLÂV

— Evlâdım ben plâki istedim, sen pilâv getiriyorsun...
— Duymadın mı abula? Başbakan Demirel kaç kez «Millet plân yerine pilâv istiyor» dedi...

GÜREŞÇİLİĞİMİZ NEDEN DÖNDÜ KUŞA, PEHLİVANLARIMIZ NİÇİN GELİYOR TUŞA?

AVRUPA'DA fenerleri sönen, altın madalya yerine yenilgiyle dönen güreşçilerimizden Hasan Yenilmez, şu demeci patlattı yurda döner dönmez:

— Bizi yenilgiye uğratan, yadellerde ağlatan aha şu teyaredir. Sorman gayri sebep nedir...

Ayağımız basar basmaz yere, bizi çıkardılar mindere. Hasmım ilkin paçalarıma daldı. Sonra bu fakir havalandı. Bizi benzetmişlerdi kuşa, aklım başıma gelene dek gelmişiz meğer tuşa.

Üstelik federedeyyüzyon:

— Elendin, dimez mi?

Etme ülen gardeşim, kara değirmene arpa mı getirdik ki elene? E...

...lin firengistanında bak başımıza gelene.

Atıldı yazı tura. Para düştü çamura. Otur da derdine yan. Şansıma düştü İtalyan. Şöyle bi göz attım, breh aman. İnce dalan. Erkek dişem sözüm yalan. Ne tüyü var, ne kılı. Boynunda zencirle haç asılı.

Mini eteği geydir, avrat diye dolaşsın. Görenler de bu zennenin er meydanında ne işi var diye şaşsın.

İçimden:

— Şincik şampiyonluğun kulağını duttum, dedim, yedim seni ulan, şeher ekmeği gibi yuttum.

Birdenbire yensek olmaz. Seyircinin gözü doymaz. İçimde yok ya kuşku. Kestireyim dedim şu kuştüyü minderde biraz uyku.

Başlamışız horlamaya. İtalyan sırasıdır diye başlamış zorlamaya. Önce bizi havalandırmış, etmiş kuş. Arkasından sırtımızı yere yapıştırmış olmuşuz tuş. Ben görmekteyken rüya. Bizi yenmiş güya.

Öteki güleşleri sual eyleme. Bu anlattıklarımı da sakın ola ki kimseye söyleme. Deve yularıyla salınmaz çayıra. Biz alışkınız panayıra. Önce uykularımız kovulmalı, bunu sağlamak için de güm... güm... çifte davullar vurulmalı. Bedenlerimize de üçer teneke yarım asitlik zeytinyağı sürülsün. Ondan sonra, neler yapabileceğimiz görülsün!

Takımlar formalarına reklâm koyacak. — Gazeteler —

İBİŞ

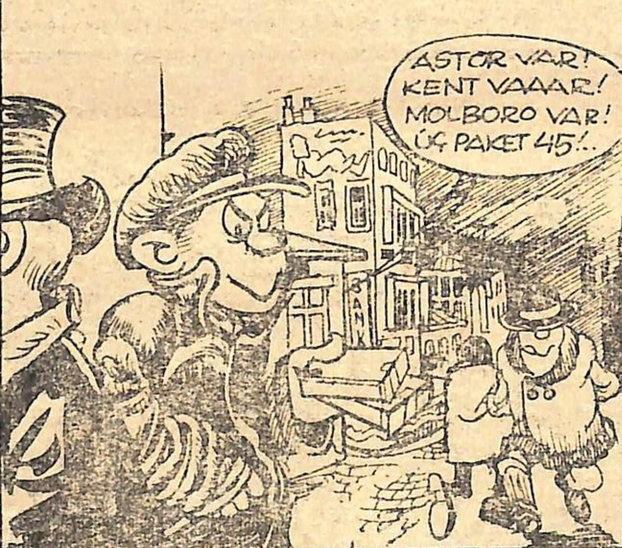
Bir garibin Öyküsü

YAZAN·ÇİZEN
Aydın Aliustaoğlu

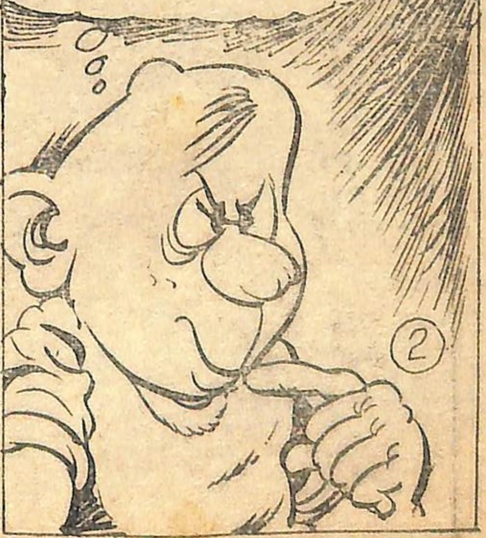

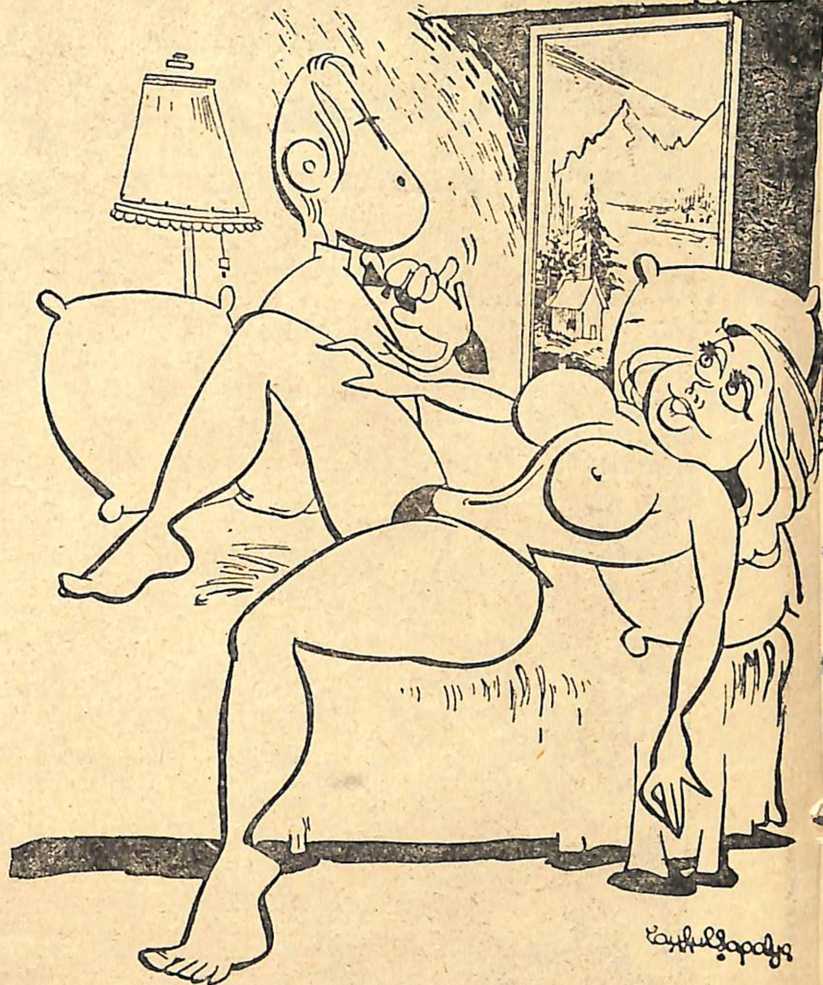
Fakat Sevgili Okurlarım,
İbiş bizim bildiğimiz vatandaşlardan değildi. Bu son darbe İbiş'i daha çok kamçılamış intikamını almak için M.C. Hükümeti gibi olmayacak şeyleri düşünmeye başlamıştı...

Yaşlanmadan giden yıl!

Kadın — Duydun mu, Millî Takım yine yenilmiş?..
Erkek — Biz yatakta yenmeye alışmışız da ondan...

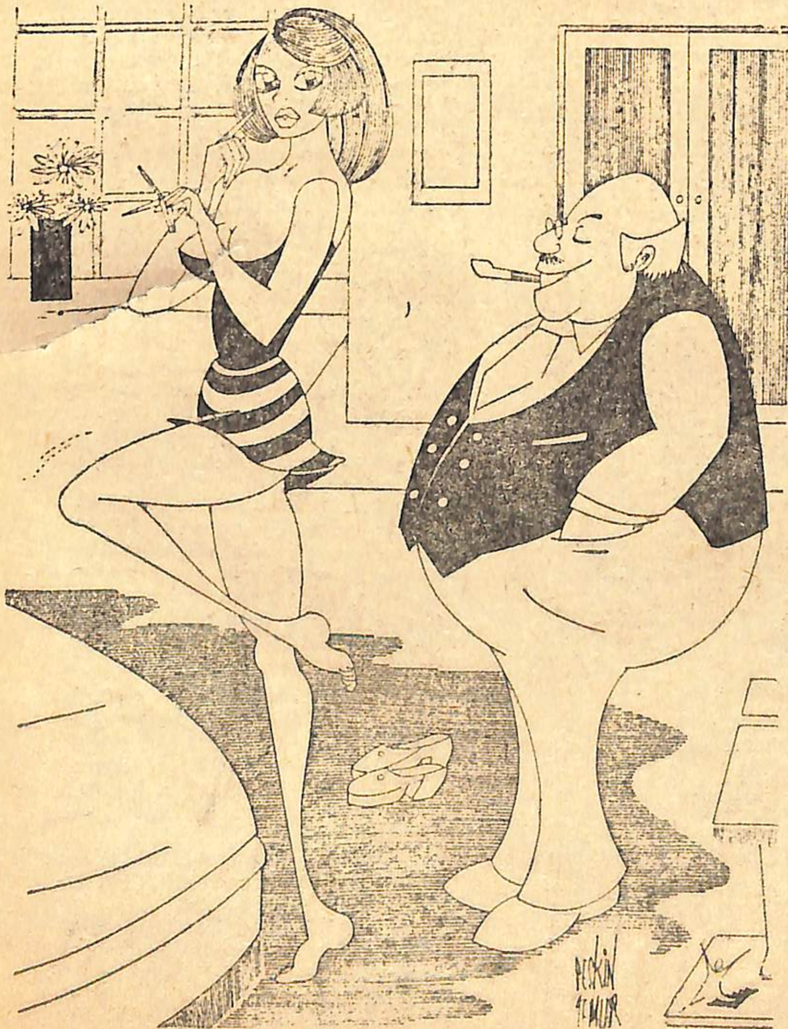
Kap-kaç olayları arttı. — Basından —

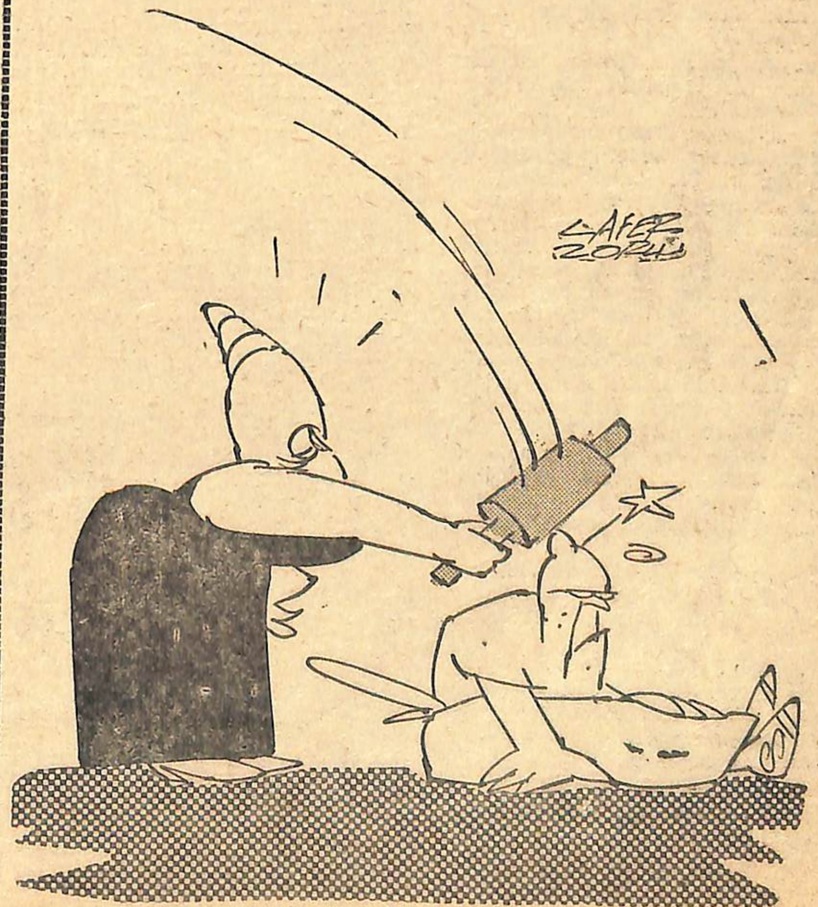
— Ne cesaret yahu!.. Karakoldan bile çanta kapıyorlar!

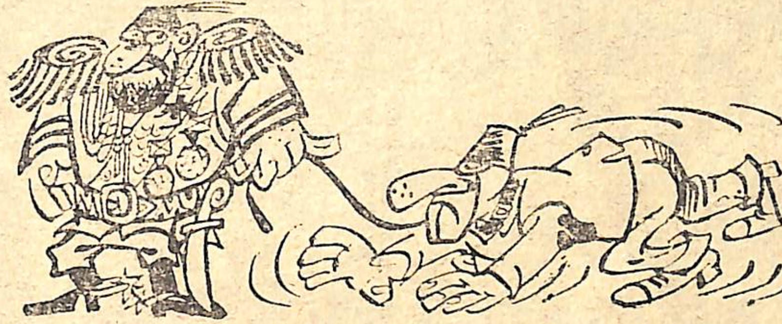
Bir ağaçsever!

— Fiyatımı yükselttim canım!..
— Ben de kondüsyonumu cicim!..

— İzmir'de kadınlar et boykotu yaptı. —

«İzmir'in içinde vurdular beni»!

İT İTİ ISIRMAZ

Muzaffer İzgü

İTÇİ Paşa derler, tarihte bir Yahya Paşa var idi. Her paşanın bir şeye merakı olup, kimi kuş yetiştirir, kimi at yetiştirir, kimi gül yetiştirir, bu paşa da it yetiştirir idi... Hindin, Çin'in, Yemen'in en ünlü itleri onda bulunur idi. Söylendiğine göre sarayında beş bin it olup, vakti zamanını bu itlerle geçirir idi. En büyük zevki sabah kalktıkta itlerinin yanına inmek, onlarla oynamak, onlarla boğuşmak idi... İtlerini de kendine bağlılıkları üzre, birkaç sınıfa ayırmış olup:

«En bağlı itler, orta bağlı itler, az bağlı itler» idi.

İtlerinin başına bir itçibaşı koymuş olup, her türlü sorumluluk ve itlerin bakımı ve itlerin yetiştirilmesi bu itçibaşı'na ait idi. Konağın bahçesine indikte yüzlerce it eteklerine dolanır, Yahya Paşa bundan ayrı bir zevk duyar idi. Nerede ünlü bir it duymuş ise, hemen adamlarını seferber eder, o iti buldurur aldırır idi. Yeni gelen it, önce ithanenin yeni itler koğuşuna alınır, orada yıkanır, taranır, ondan sonra Yahya Paşa'ya bizzat itçibaşı tarafından sunulur idi. Paşa, yeni gelen itin, nasıl bir it olduğunu anlamak için, ona çeşitli numaralar yaptırır, toplar atar, onları getirtir, havlattırır, kuyruk sallamasını, el yalamasını seyreder idi.

Yahya Paşa, itleri için hiçbir şeyi esirgemez, halka vergi üstüne vergi salar, itlerine haşlanmış koyun eti, kaz kemiği, kıymalı börek yedirir idi. Etle, börekle beslenen itlerin herbirinin boynu kalın, göbekleri iri, kıçları yağ bağlamış idi... Ama itler de yediklerine karşılık, efendilerinin önünde canavar kesilirler, efendilerinin tut dediğini koşar yakalar tutarlar idi. Paşa, yanından bir hizmetçi geçtikte, köpeklerine «Tut» diye bağırır, itler birdenbire hizmetçinin başına toplanır, hizmetçinin orasını burasını koparır, bu durumu gören Paşa keyiften dört köşe olur idi...

Sokağa çıktığında yanına binlerce it alır, çarşıyı pazarı öyle dolaşır idi. İtlerin dişleri ortada, kulakları dik, hırlayarak, havlayarak efendilerinin yanında itliklerini göstererek yürürler idi. Paşa, parmağıyla birini gösterdikte yüzlerce it ol kişinin üzerine atılıp onu perişan ederler idi. Onun için halk, Paşa itleriyle sokağa çıktıkta, dükkânını kapatır, sokaktan kaçar, kapısını kapatır, evine kapanır idi. İtlere her şey serbest olduğundan, bir kaç saat içerisinde çarşı pazar felhan yerine döner, itten arda kalmış gibi olur idi. Halktan hiç kimse de cesaret eyleyip, paşalarının itleriyle birlikte sokağa çıkmamasını söyleyemez idi... Çünkü itler için edilecek en küçük sözün cezası yüz deynek, itlerden birine el kaldıranın cezası ölüm idi...

Paşa'nın bir huyu da ite doymuyor idi. Ne kadar çok it bulsalar:

«Daha çok it, daha çok it» diyor idi...

İşte bu İtçi Yahya Paşa bunadıkta ve de yine başta Paşa olarak kaldıkta, yöresindeki insanları da it gibi görmeye başlamış idi. Kumandanını mı çağıracak:

«Bana iti çağırın» diyor idi...

Hazinecibaşı'nı mı çağıracak:

«Bana iti çağırın» diyor idi...

Çok önemli bir iş mi konuşulacak:

«Bana itlerimin hepsini çağırın» diyor idi...

Adamları başına toplandıkta, yatağında doğruluyor:

«Siz benim neyimsiniz?»» diyor idi. Ötekiler hep bir ağızdan:

«İtiniziz» diye bağırıyorlar idi.

Ondan sonra Yahya Paşa, onlara sırasıyla:

«Haydi bakalım havlayın!»

«Haydi bakalım kuyruk sallayın!»

«Haydi bakalım hırlayın!» diyor idi... Ötekiler de Paşa'nın bu dediklerini yapıyorlar idi.

Paşa bunak, ama ölmüyor, olan yanındaki adamlarına oluyor idi. Gün geçtikçe bu adamlar kendilerini gerçekten it gibi görmeye başlamışlar idi. Hele, Yahya Paşa'nın bir gün:

«Bundan böyle tüm adamlarımın boynuna tasmalar takıla» diye ferman buyurduğunda, artık konaktaki tüm kişiler iyiden iyiye itleşmişler di. Birbirlerinin yanından geçerken:

«Selâm» demiyorlar, «Hav hav hav» diyorlar idi. İtçi Paşa, bu durumdan çok memnun oluyor, ara sıra da kendine bağlılık sınavları yapıyor idi. Bunak yatağıyla tahtereVana biniyor, adamlarını yöresine alıyor, çarşı pazar dolaşıyor idi... İşte bu çarşı pazar dolaşmalarında, Paşa, daha önce gerçek itlere yaptığı gibi, parmağıyla birini gösteriyor, o zaman tasmalı adamları ol kişinin başına üşüşerek onu hançerliyorlar idi. Paşa, durumdan memnun kalıyor, eliyle «Kuçu kuçu» yapıyor, tüm tasmalı adamları bir anda başına toplanıyorlar idi...

Halk, için için konuşuyor, ama söylediklerini açığa vuramıyor idi. Gerçek itlerin bunlardan çok az zararlı olduğunu, hiç olmazsa gerçek itlerde akıl bulunup fikir bulunmadığını, ama bu tasmalı itlerde hem aklın, hem de fikrin bulunduğunu söyleyerek birbirlerine dert yanıyorlar:

«Hem akıllı, hem de fikirli itlerden çekeceğimiz var» diyorlar idi. Üstelik gerçek itler yalnız ısırıyor, ama bu tasmalı itler efendilerinin emriyle hançer de kullanıyorlar idi... Halk dertli dertli söyleşiyordu:

«Ah nerde o eski gerçek itlerin olduğu günler!»

Hattâ, eskiden nefret edilmeye başlanmış itler, bu tasmalı itlerin yanında sevgi de kazanmaya başlamışlar idi. İtten nefret eden halk, artık itleri tekmelemiyor, kuyruklarını çekmiyor, hattâ elindeki ekmekten bir parça koparıp atıyor idi.

Ama ya bu tasmalı itleri ne yapmalı idi?

Paşa, akıllı itleri bulduğundan artık fikirsiz gerçek itlerle ilgilenmez olmuştu. Canı sıkıldıkta, hemen konağın salonlarında dolaşıyor, aynısı hattâ ve hattâ gerçek itlerden daha fazla itlik görüyordu tasmalı itlerinden... Bahçeye çıktığında, yanını yöresini bir yığın tasmalı it alıyor, kimi İtçi Paşa'nın elini yalıyor, kimi ayaklarının dibine yatıyor, kimi de ardı sıra havlayarak koşturuyor idi... Düzenlediği kuyruk sallama yarışlarında birinciliği alanlara dünyalık veriyor, onları kadı, mutasarrıf, şu bu yapıyordu...

Zamanla İtçi Paşa, gerçek itlerin tümünü salıvermişti. Yalnız bu itlerden on tanesini ne hikmetse alıkoymuş idi... Tasmalı itler:

«Efendimiz, biz tasmalı itler varken, ne yapacaksınız gerçek itleri?» dediklerinde, bunak İtçi Yahya Paşa, başını sallıyor, siz bilmezsiniz, diyor idi.

Tasmalı itler, bu on itin konak dışına atılmadığına üzgün, bazan kara kara düşünerek, korkuyor, kendi aralarında konuşuyorlar idi:

«Paşamız acaba bir gün yine gerçek itlere mi dönecek?»

«Acaba Paşamız bir gün boynumuzdaki tasmaları mı çıkaracak?»

«Aman Allah korusun. Paşamız tasmayı çıkarırsa ben ne yaparım, öyle alıştım ki itliğe, ben itlik yapmadan duramam.»

«Allah efendimizi başımızdan almasın, bizi de itlikten kurtarmasın.»

Böyle diyorlar idi... Ama, gerçek on itin bakımı, yine eskisi gibi çok mükemmel idi. On it için konakta her gün iki koyun kesiliyor, tasmalı itlerin bunu için için kıskanmalarına karşın, yine de ağızlarını açıp bir tek söz edemiyorlar idi...

Ah bir bilselerdi Paşalarının bu itleri ne yapacağını, niye beslediğini? Çok kafa çalıştırıyorlar, tüm itliklerini kullanıyorlar, bunak Paşanın bu itleri niçin beslediğini bulup çıkaramıyorlar idi...

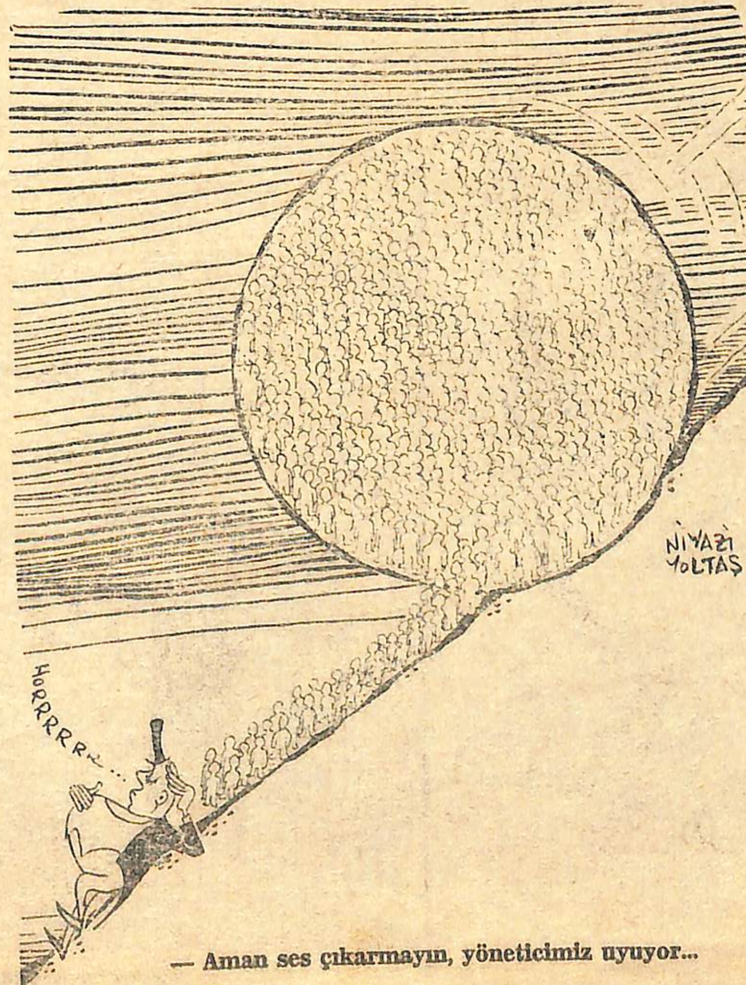
Tasmalı itlerin itlikleri artınca, çok iyi kuyruk sallayanlar, çok iyi havlayıp, çok iyi kuçu kuçu emrine uyanlarla, iyi kuyruk sallayamayanlar, iyi havlayamayanlar, kuçu kuçu emrine zamanında uyamayanlar arasında bir kıskançlıktır başladı... Artık tasmalı itler, konaktaki gerçek on iti unutmuş, kendi aralarında havlamaya, hırlamaya başlamışlar idi...

«Hav hav hırr, falanca mutasarrıf oldu, ben olamadım... Hav hır, ben ondan kat kat daha iyi kuyruk sallıyorum.»

«Hav hır, ya ben, ben yâni falanca kadıdan daha mı az itim? Niçin Paşam onu kadı yaptırdı?»

Bu minval üzre, bu kez tasmalı itler kendi aralarında havlamaya, hırlamaya ve de birbirlerini iyiden iyiye ısırmaya başladılar... Öyle oldu ki, artık İtçi Paşa, bu tasmalı itlerin havlamaları, hırlamaları ve de birbirlerini ısırmaları yüzünden ya-

İşsizlik çığ gibi büyüyor. — Gazeteler —

— Aman ses çıkarmayın, yöneticimiz uyuyor...

tağında rahat uyuyamıyor idi... Başını yastığa koydukta, konağın alt katından bir venkleme sesi geliyor, ardından hırlamalar çoğalıyor, daha sonra tasmalı itlerin ısırık sesleriyle konak sarsılıyor idi... İtçi Bunak Yahya Paşa, bu venklemelere bir gün dayandı, iki gün dayandı, sonra bir sabah buyruk verdi:

«Ne kadar tasmalı itim varsa, aşağıda gerçek itlerin yanında toplana!»

Tasmalı itlerin tümü, havlayarak, kuyruk sallayarak gerçek itlerin yanında toplandılar... Biraz sonra Paşa, tahterevanıyla aşağıya indirildi:

«Seyreyleyin» dedi...

Gerçek itler boğuşuyor, oynaşıyor, koklaşıyor, hopluyor, zıplıyorlar idi.

Paşa:

«Bakın bakın» dedi...

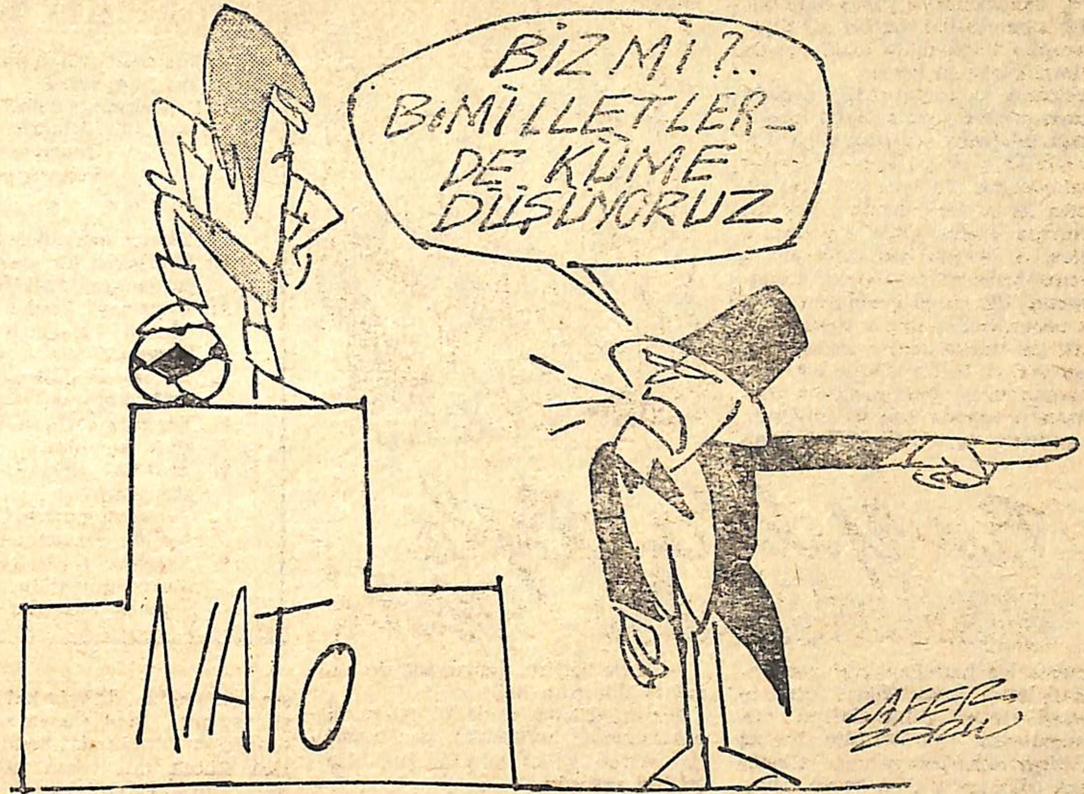
Tasmalı itler bakıyorlar idi. Ama hiçbir şey anlamıyorlar idi... Sonunda İtçi Paşa dayanamayarak, tarihte ilk kez söylenmiş şu sözü etti:

«İt iti ısırmaz.»

Tasmalı itler o anda Paşa'nın on gerçek iti niçin beslediğini anladılar...

Anladılar ama, ötekilerin fikirli it, kendilerinin hem akıllı hem de fikirli it olduklarını bildikleri için, her ne kadar it iti ısırmasa da, bazıları, itin iti ısırdığı çok görülmüştür... Ama, bu ısırma işinin altında da mutlaka bir akıllı itlik vardır...

Muzaffer İZGÜ

NATO Futbol Turnuvasında şampiyon olduk. — Gazeteler —

YEDİ GÜN

PAZARTESİ :

Hoşgeldin 1976

1975 de senin kadar gençti, güzeldi, şen ve şakraktı.

Büyük umutlarla adımını ülkemize attı.

Derken dünyanın tüm sorunları halledilmişcesine rahatlayan parlamentomuzun çalışmayışına baktı. Politikacılarımızın cepheler kurup, birbirlerini suçlamalarına baktı. Havada uçuşan taşlara, tetik çeken parmaklara, kardeş kavgasını sorumsuzca kışkırtan sorumluların davranışlarına baktı.

31 Aralık gece yarısı, tam deli olup olmadığımızı düşünürken, bilinmeyen bir nedenle tutup aklını oynattı!!

Şimdi sen sen ol, sakın bizim işlerimize kafanı yorma. Zira bir kaç aya kalmaz bizden bin beter olursun sonra!

SALI :

Başlar ve taşlar

Yalçıntaş'ın istifası ile boşalan TRT Genel Müdürlüğüne, koalisyonu oluşturan parti liderlerinin oybirliği ile Karataş atandı.

İyi güzel ama neden taşın birini bırakıp diğerine sarılıyor iktidarın başı?

Sanırız uygulanmayan yüksek mahkeme kararlarının işi nereye götüreceğinin bilincine varıyor; o günlere hazır olmak için de, kafasını vuracağı taşın biraz yumuşakçasını arıyor!

ÇARŞAMBA :

Program

Kâğıthane semti başta olmak üzere İstanbul'da su baskınları üç yıl daha sürecekmiş.

Sonra?...

Tanrı su sorununu tamamen Sular İdaresi'ne verecek ve güzel İstanbul'umuz garanti Kerbelâ'ya dönecek!

PERŞEMBE :

Biri yer, bini bakar

Demirel, Bayar'a yemek verdi.

Çağlayangil, eski Demokratlara yemek verdi.

Bayar, Demirel'e yemek verdi.

Bilgiç, bağımsızlara yemek verdi.

Durun birader, kafamız karıncalanmaya başladı vallahi!...

Çığ gibi büyüyen pahalılık da eklenirken işsizin tasasına; bakın kimler kuruluyor ziyafet masasına!

Yiyenler gerçekten aç ise, bizler çoktan dünya değiştirmişiz de haberimiz yok desenize!

CUMA :

Kötü örnek

Yeğenine almak istediği kızı iğfal eden adam kendini şöyle savunmuş:

«Güzellik herkesin ortak malıdır, neden yararlanmayayım?»

Toplum ahlâkını koruyacağız diyerek, tiyatrolardaki güldürülerden, sinema afişlerindeki çıplaklığa dek her şeyi yasaklamaya kalkanların kulakları çınlasın. Ellerini şakaklarına koyup şöyle bir düşünsünler bakalım: Yukardaki olayın kahramanını böyle davranmaya, böyle konuşmaya yönelten nedir?

Ne olacak?

Yazısız

Bir ülke de üstünde yaşayan toplumun ortak malıdır ama işte böyle zaman zaman oyu iktidar olmaya yetmeyen birkaç parti elele verirler, yönetimin başına geçirler ve «Neden yararlanmayayım» politikasını başarıyla sürdürürler!

Kötü niyetlilerin karşısında savunmasız bir kızla, korunmasız bir koltuk arasında fark yoktur ki... İkisi de sömürülmeye açık bir «Ortak mal».

CUMARTESİ :

Ne vicdanlar var

Vicdan azabı çeken veznedar, zimmetine geçirdiği 200 bin liranın yarısını iade etmiş.

Kişi pahalı vicdana sahip olunca, başka türlü davranmak elinden gelmez.

Baktı ki azap çekiyor, çaldığının yarısını gözden çıkarır. Hani tamamını verseydi n'olurdu diyeceğiz ama, o zaman da vicdansız denirdi adama.

Olmayan bir şeye değer biçilir, ardından zimmet faslına geçilir mi hiç?

PAZAR :

Yaşasın özgürlük

Fas muhalefet lideri sopayla dövüle dövüle öldürülmüş.

Krallıkla yönetiliyor falan derken, insan hakları ve özgürlükler yavaş yavaş orada da yerleşiyor desenize...

Çünkü bu değerli kavramlar bir topluma geldi mi, önce sopayla gelir! Ve hemen ardından çatlak ses çıkaran muhalifler temizlenir!

Keselim gitsin

CIA, bütçesinde kalan son parayı, Angola'daki hükümeti devirmeye ayırmış.

Amerika ile aramızdaki ilişkileri tam düzelteceğimiz sırada böyle bir haber de verilir miydi yâni?

Madem en başta gelen örgütleri tüketti parayı, bozalım gitsin arayı! Tüm çalımlarımız yeni kredi kaynakları bulmak için değil miydi?

Vedat SAYGEL

Bu sabah ben mi ters yanımdan kalmışım yoksa karşılaştığım kişiler mi; bir şey diyemiyeceğim bu konuda ama, ortada bir terslik olduğu kesin.

Yataktan kalktığımızda, aynada pijamasını ters giymiş fakiri ibretle temaşa eyleyerek başladık güne. Erkenciyiz ki, yeni yıl için bir şeyler hazırlayacağız. En iyisi röportaj türünden bir şeyler yazmak... Pek öyle yormaz adamı. «Ben söylesem o dinlese, o söylese ben dinlesem...» diyerek birilerini yakalarsın, konuşturursun. Bir parça çekidüzen vererek kaleme aldın mıydı söyleştiklerinizi, işi kolayından sıyırırsın. Bir de şu var ki, bizim işlerde ele aldığın konunun ne denli havasına girebilirsen o oranda başarılı olursun. Bu nedenle uğraşında iddialı olan

Bu yılda böyle geçti

KENAN AKINCI

bendeniz bir haftadan beri yeni yılı karşılayan arkadaşlarla birlikte «havaya girme» çalışmalarımı sürdürmekteyim. Ütülüdüğüm birkaç yüz lirayı önemsemiyorum, elbette olacak o kadar. Kafam kazan gibi... Bir haftadır ayık gezdiğimiz yok. Havaya bir girme girmişiz ki, bulut olmuş dolaşıyoruz!... Akşamki çevremden üstüme sinmiş efelikle bizimkine seslendim:

— Ulan karı!...

Pat pat koşarak geldi. Eskiden güp güp koşardı, ilk evlendiğimiz zamanlar... O sıralar böyle kırksekiz kilo değildi.

— Gene ne var? dedi.

Her sabah buna benzer bir şeyler bulabiliyormuşum demek ki. Dediğine göre yeteneğimi evdeki dırdırlarım için kullanarak, bozuk para gibi harcıyormuşum.

— Görüyor musun pijamayı nasıl giymişim?

— Görüyorum... O kadarını becerebilmişsin. O pijamayla en azından bir onbeş dakika altalta üstüste boğuştuğunu, arada iki kez de kafanı dolaba çarptığını biliyor musun?

Pijamanın üstünü çıkardıktan sonra, dengemi iyice sağlamak için sırtımı duvara yasladım. Altını çıkarırken:

— Siz bana bu mereti ters giydiren nedenleri bu denli dar mı düşünüyorsunuz hanımefendi? dedim.

Bön bön bakıyordu. Derin bir soluk alıp, kaşımın birini alnımın epeyce yukarılarında bir yere astım. Pozumdan anlaşılacağı gibi «derin bir vukufla» pijamamı ters giymeme neden olan; sosyo-ekonomik, ekonomi politik ve psiko-patolojik gerçek etkenleri sıralamaya koyuldum. Tutturmuşum gidiyorum... El kol hareketlerinin de yardımıyla, güçlükle sözümü kesebildi karım:

— Bi dakka, bi dakka!... dedi.

Fikir özgürlüğüne saygım vardır:

— Söyle... dedim.

— Pantalonunu giymeden uyarayım, pijamanın altını çıkardıktan sonra öbürünü de çıkarmana gerek yoktu. Alışkın değilsin, rahatsız olursun. Üşüyebilirsin de...

Ben durumu düzeltirken gönlümü almak için ekledi:

— Belki de şaka yapıyordun ama...

Ne şakası? Geçim sıkıntısı bizde kafa mı bırakmış dinine yandığımın! Pantalonu akıl edebilmişiz ya, ona şükür.

Önce bir köşeciğe uğrayıp bir kaç tek atmalı, geçim sıkıntılarından, gelecek kaygılardan arınmalı, ondan sonra düzgün kafayla işe koyulmalı. Çoktan beri görüşmediğim, sevdiğim bir arkadaşa rastladım köşecikte:

— Vaay, Hüsnü'cüğüm!...

— Hayati'ciğim, demek sen de buralara düşerdin ha!...

Bizim bu içten ve de yürekten kucaklaşmamız karşısında, yan masada oturan yufka yürekli yurttaşın gözleri yaşardı:

— Dostluk... Kardeşlik...

Boğazına düğümlenen hıçkırık daha fazla konuşmasına engel oluyordu. Kalktı, ellerimizi sıktı, yanaklarımızdan öptü; oturup hıçkıra hıçkıra ağlamaya başladı... Erken zehirlenmiş yoksul.

Hoşbeşten sonra benim yazı çizi işlerini konu ettik, konuşuyoruz:

— Demek öyle?... dedi Hayati.

— Öyle... dedim. Bi nane yediğimiz yok, yerimizde sayıyoruz.

— Olmaz ama...

— Olmaz! dedi yanımızdaki duygulu yurttaş da.

Hayati, desteklendiğinden hoşnut:

— Haklıyım di mi âbi? dedi, yine bana döndü:

— Olmaz, olmaz böyle Aşama yapmalısın... Senden beklerim bunu.

— Yapamıyoruz işte.

— Birazcık çaba göstermekle ne yitirirsin ki? Yapmalısın.

— Doğru söylüyorsun ama...

Komşumuz iskemlesinden doğruldu, elini omuzuma koydu:

— Aması maması yok, kırmıcek-sin arkeyeşini... Elinde kalcak değil ya, yapıver... Benim böyle candan bi arkeyeşim olucak da, benden bişey rica edicek de.. ben yapmıycam ha?... Bu bıyıkları keserim alimallah!

— Yapar, yapar... diyerek onu savmaya çalıştı Hayati.

— Yapması gerekir kardeşim... Yapmazsa sana karşıt görüşte demektir anladın mı; o zaman da ikinizden biri otomatikman vatan haini!...

— Yapar âbi, yapar... Meraklanma sen.

— Yapsın elbet. Ben olayım iki üç tane yaparım namussuzum. Arkeyeşim dediğin masada kalmıycak.

Adama aşamanın ne olduğunu anlatamadık ama, şu anda onu yapmak için çabalamakta olduğumu yemin billâhla söyledik, rahatladı.

Hayati'ye gerçekten de aşama yapmak niyetinde olduğumu, bunun da bugün hazırlayacağım yeni yıl yazısıyla başlayacağını anlattım.

— Nasıl olacak? dedi.

— Kolay. Çeşitli kimselere soracağım: «Yeni yıla girerken neler düşünüyor, neler duyuyorsunuz?» diyeceğim. Söylediklerini kendi fikirlerimle harman edip iyi bir kompozisyon koyacağım ortaya. Bir haftadan beri hazırlanıyorum!...

— Çok iyi etmişsin. Bütün büyük eserler iyi bir hazırlığın ürünüdür. Ee, sen nasıl giriyorsun bakalım yeni yıla?

— Dedik ya, derdimiz gücümüz bu yazı. Benim için dönüm noktası olacak. Yeni yılda yayınlanacak ilk yazımla yaşantımın gidişi değişecek. Bunun şerefine birer yudum aldık.

— Peki sen ne yapıyorsun bakalım?

— Memur adam ne yapar ki kardeşim? Yeni yıla umutla girmek için bir yığın nedenimiz var bizim. «Meyak»larımız var, «otuzdokuz aylık»larımız var, katsayının yükselmesi olasılığımız var... Bizim işimiz tıkırındadır dostum. Bize ağlayan gözsüz kalır. Hadi bitirelim şunları da bundan sonrakiler benden olsun.

Yarımlarımızı bitirdik.

— Paraları alınca ne yapacağım biliyor musun? dedi.

— Ne yapacaksın?

Cebinden bir tomar kâğıt çıkardı.

— Nedir onlar?

— Yemek tarifleri. Paraları alınca şu tarifi uygulayacağım bak. Üç yıldır cebimde gezdiririm: Üç tane kazın ciğerini alacaksın...

— Kazlar ne olacak?...

— Onlar tarife gir[illegible], çöpe atılacak besbelli. Sonra efen[illegible]ime söyleyim, iki tavuğun katısı, yüz [illegible] uykuluk, yüzelli gram jambon, bir dana böbreği, bir kuzu gömleği, ikiyüz gram macar salamı, yetmişbeş gram tereyağ, yumurta, beş arpacık soğanı, yüzelli gram mantar, yarım kadeh konyak, yarım bardak sek beyaz şarap, adaçayı, üç kaşık krema...

— Var mı daha?

— Az kaldı, yirmi madde var yok. Yazacak mısın, baştan okuyayım istersen?

— Canım, sende var ya, bende sayılır. Hele sen bir dene bakalım...

— Hadi öyleyse, bu güzel yemeğin şerefine çekelim. Bugün bendensin!...

— Şerefe...

— Şerefe...

— ....

— ....

* * *

Yataktan kalkarken, bir an için bugünü yarın sandım da yüreğim ağzıma geliverdi. Yahu, yeni yıl için yazı yazacaktık!... Aynada ters giyilmiş pijamayı görünce anladım ki bugün dün'dür. Serinledim. Akşamdan üzerime sinmiş efelikle seslendim bizimkine:

— Ulan karı!...

Kenan AKINCI

Bozok

Demokrasi Türkiye'de köklenmiştir. — İngiliz basını —

YUSUF ZİYA ORTAÇ ARMAĞANI YARIŞMASI

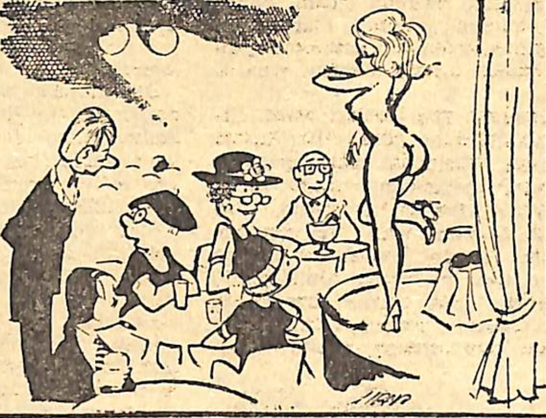
Yarışmamızın konusu	:	**MİZAH (Her türü)**
Yarışma süresi	:	**10 Aralık 1975 — 1 Şubat 1976**
Dağıtılacak ödüller		
Birinciye	:	**2000.— Lira**
İkinciye	:	**1000.— Lira**
Üçüncüye	:	**500.— Lira**

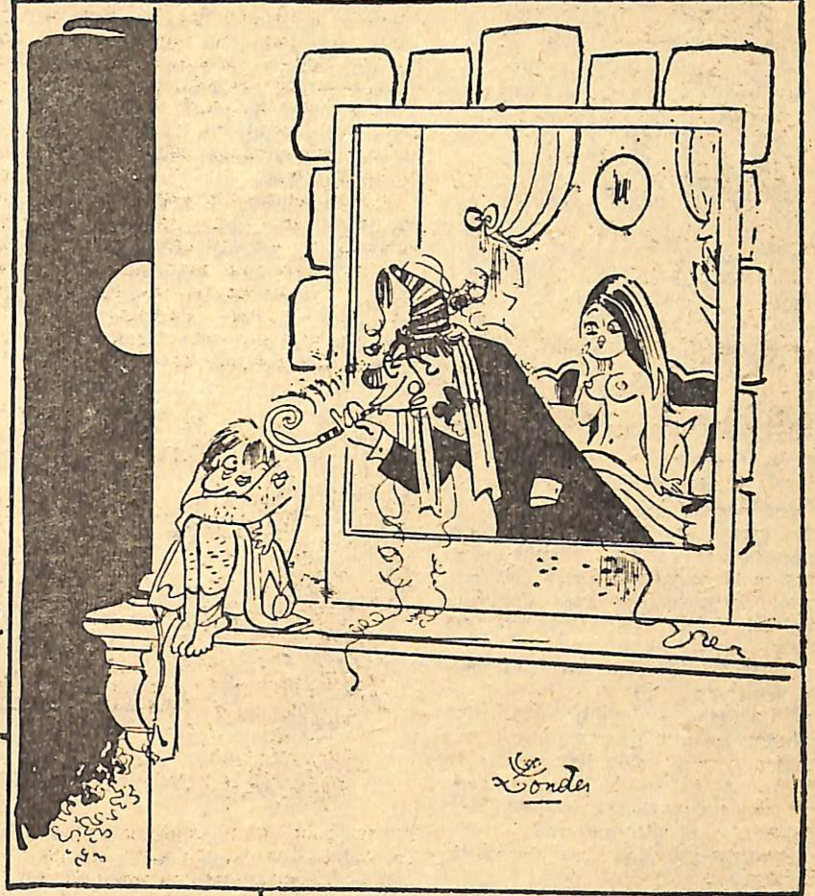
YARIŞMAMIZIN KURALLARI:

1. Yazılar kesinlikle daktiloyla, kâğıdın bir yüzüne yazılacaktır.
2. Yarışmacı bir eserle katılabileceği gibi, birden çok eserle de yarışmaya katılabilir.
3. Yarışmaya katılan yazıların üçer kopya olması, altında açık isim ve adresin bulunması.
4. Yarışma, usta — amatör ayırmaksızın herkese açıktır.
5. Takma ad kullananların, gerçek ad ve adreslerini bir başka zarfa koyarak, yarışma dosyasına katmaları.
6. Yarışma zarfının üstüne «Yusuf Ziya Ortaç Armağanı» ibaresinin konması.
7. AKBABA Dergisi, Divanyolu — İSTANBUL adresine postalanması.
8. Yazıların en geç 1 Şubat 1976 tarihine kadar elimize geçecek şekilde postalanması.
9. Yarışma yazılarının daha önce hiçbir yerde yayımlanmamış olması gereklidir.

Hepinize başarılar dileriz, değerli okurlar.

-HESAP ÖDEMEDE PARAMIZ YETERSİZ KALIRSA, BİZ DE BU KADIN GİBİ SAHNEYE ÇIKAR SOYUNURUZ!

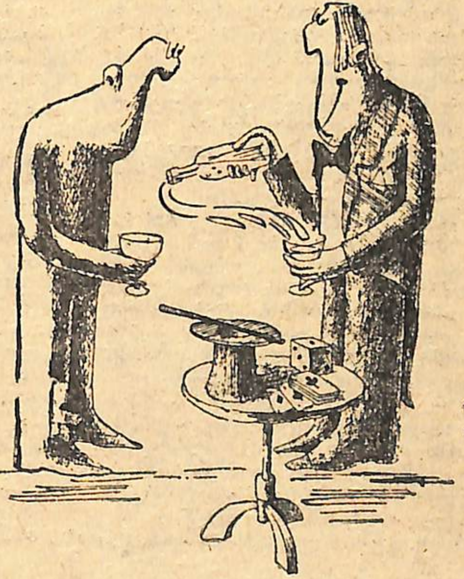

dünya karikatürleri

1976 TÜM OKURLARIMIZA UĞURLU VE MUTLU GÜNLER GETİRSİN... YENİ YIL ÜLKEMİZE ZAYIFLARI EZEREK GİRMESİN. NE DERSİNİZ SEVGİLİ OKURLAR?.. SİZİN DİLEĞİNİZ DE BU DEĞİL Mİ?

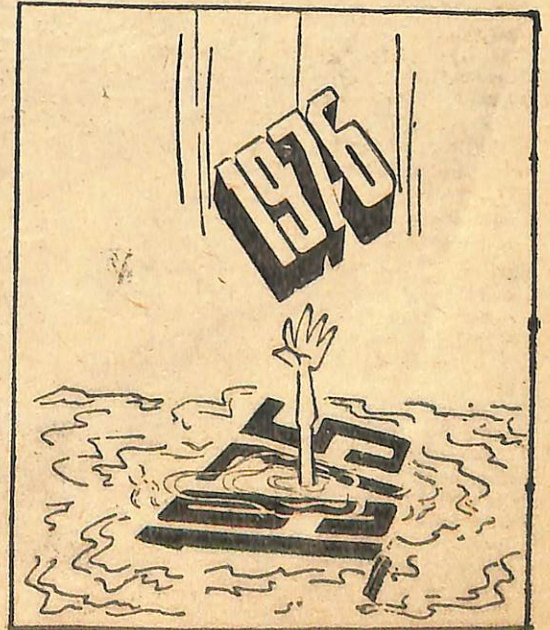

- YENİ YILIN VE İKİMİZİN ONURUNA İÇELİM DOSTUM!

- BU YENİ YIL HEDİYESİNİ KİM Mİ GÖNDERDİ?.. HER HALDE ALLAH GÖNDERDİ KARICIĞIM!

BENİM TATLI ESİRİM

K. DOĞAN BÜKE

BEBELER'İN emeklerken çıkardığı ilk anni, baba, dedde sözleri bebeğin anne ve babası için en büyük mutluluktur. Kocası ile sırf parasal nedenle evlenmiş anne parasal aşkının ilk mahsulü olan çocuğunun anni demesini heyecanla dinler, kocasına müjdeyi verir:

«Hayatım oğlumuz bugün konuştu, bana anni dedi...»

Bu baba için de büyük bir mutluluktur. Şimdi yavrusunun babba demesini dört gözle beklemektedir. Veya dört kulağı ile... Neden şaştınız, dört gözle oluyor da niçin dört kulak sözünü yadırgadınız?

Hanımefendi kocasına «Hayatım» derken şuuraltı düşüncesi:

«Benim parasal garantim, banka kartım'dır...»

Ben kocasına «Hayatım» sözü dışında hitapta bulunmamış hanımlar tanırım. Nedeni bilinmez, evlilik birlikleri sarsıntı geçirip soluğu mahkemede alınca yargıç huzurunda «Hayatı kocası» na o kadının bir bakışı vardır, yürek dayanmaz. Bakış değil, kin sembolü... Mona Lisa'nın tebessümü bir şahesermiş!

Her halde Leonarda Usta katolikti. Dini inançlara ve kilise kurallarına göre boşanmak yassak... Leonarda Usta hayatta olacak, yargıç huzurunda boşanma duruşmasında kocasına kinle bakan kadının o bakışını yonttuğu mermere nakşedecek, siz şaheseri seyreyleyin...

Kin sembolü kadın, yargıca döner:

«Sayın yargıcım, kocam olacak bu adam dünyanın en âdi insanıdır. Annem İsviçre'den dönerken torunu için iki Nestle çikolata getirmiş. Evimize dönerken bunları bana vermişti. Fayton arabası ile giderken içim bayıldı, çikolatanın birini yedim. Diğer çikolatayı iki yaşındaki kızımıza yedirmesi için bu hain adama vermiştim, bu hain adam, çikolatayı açtı ve yarısını kendi yedi. Çocuğunun çikolatasını yiyen adamdan ne hayır beklenir? Çocuğunun çikolatasını yedi bu, zehir zıkkım olsun. Evlenmemize sebep olanlar da kebap olsun...»

Sizin bebelerin ilk sözü anni, babba, nenne olur. Bizim buralarda bebeklerin ilk sözcüğü «Bar» dır. Çocuk bu, çevrede ne konuşulursa onu kapar... Buralarda en çok konuşulan konu Bar'dır. «Falanca adam gül gibi karısını evde bırakıp her akşam bara gidiyor. Taze karısı yine namuslu kadın, kocasına ihanetlik yapmıyor. Benim kocam her gece bara gidecek, ben ona yapacağımı bilirim. Avradı ar zapteder, er zaptetmez...»

Bir diğeri anlatır:

«Boyu devrilesice tüm malını bar kızlarına yedirmiş, şimdi yek ekmeğe muhtaçmış.»

«Şekerim ben bu yaz yaylaya çıkmayacağım, körolasıca kocam ben yaylaya gidince bar karılarını eve getiriyormuş. Hem de benim yatağıma...»

Şimdi böyle bir muhitte emekleyen çocuğun ilk sözünün bar olması nomal değil mi? Cevabınızı verirken elinizi vicdanınıza koyun...

Çocukların yakında ilk sözleri «Pahalılık» olursa ona da şaşmam. «Her yerde kar var!» misali şimdi «Her yerde pahalılık sözü var.»

Ben, ilk sözü bar olan çocuklardan değilim. Bununla da iftihar ederim. Bar, bar diye konuşmaya başlayan çocuktan ne hayır beklenir? Büyüyünce ya gider barcı olur, kız'sa bar'a düşer...

Benim çocukluğumun en büyük başarısı da Bar'la ilgilidir. Sinemaya ilk oniki yaşımda gittim. Şimdi oniki günlük çocuklar analarının kucağında kadınlar matinesine gidiyor. Emzik orada, temizlik yine orada...

Sinemanın yan locaları vardı. Localarda güzeller güzeli bar kızları doluydu. Sinemada kâğıt uçurtmalar yapıp balkondan perdeye salıveriyorlardı. Ben de heveslenip günebakan külâhımı açıp bir uçurtma yaptım. Azizim, bendeki kabiliyete bakın, uçak bir plânör gibi süzüldü, ilerideki locada oturan bar kızının hava alanına yumuşak iniş yaptı. Milyon kere deneme yapılsa o uçağı kimse oraya konduramaz. Şimdi siz benim okuyup uçak mühendisi olduğumu sanırsınız. Okuyamadım, fakat adam oldum. Hava alanları müteahhidiyim. Ayrıca bar müptelâsı oldum. Oniki yaşımda uçak kondurduğum bölgelere öpücükler kondurmaya devam ediyorum.

Bar kızlarına açtırdığım şişelerdeki viskileri boca etseniz, bir yüzme havuzunu doldurur, hattâ taşar...

Hülya'ya bir tutuldum, tutku değil, dörtyüzdört ile kaynama. Ama kaynayan benim, onun umurunda değil... Bir şişe viskiyi yarım saatte bitirir:

«Sıkıştım, tuvalete gidip geleceğim!» diye masadan kalkar, bir daha dönmez. Hülya'yı az sonra kılıksız bir herif'in masasında görürüm. Herifin eli Hülya'nın avuçlarında. Gel de dellenme... Bir gün şu karıyı delik deşik etmezsem namussuzum. Servetimi Hülya'ya döktüm, bir defa dahi Motel'e atamadım.

Avrupa'dan dönüşte karıma bir çöp getirmem (Yâni Avrupa'nın çöpü daha mı başka?) Hülya'ya kumaşlar, esanslar, daha nice hediyeler. Hülya'nın doğum kontrol haplarının da müteahhidiyim. Güya yerli hapların sahteleri varmış... Kız Hülya, sen bu hapları kimler için kullanıyorsun?

Bir gün Hülya'ya telefon edip bir bonomun son günü olduğunu, istihkakımı alamadığımı, bir günlüğüne bana onbin lira vermezse ticari şeref ve itibarımın sıfıra ineceğini anlatıp diller döktüm.

«İki gözüm önüme aksın, param yok, kat aldım, anneme gönderdim, kürtaj için para lâzımdı, onu bile patrondan borç aldım» diye beni savsakladı.

«Bu numaraları bırak, yarın akşam onbin liran avucunda, bu akşam ve yarın sana iki şişe viski açtıracağım!» vâdi ile Hülya'yı kandırdım. Gerçi saçı kısa ama, peruğu uzun, nihayet kadın...

Ben sözümün eriyim. O akşam bara gidip iki şişe viski açtırdım. Hülya bir değişti, masamdan kalkmaz. Tuvalete bile gitmedi. Avucunun sıcaklığı elimden geçip bedenime yerleşti...

Hülya o akşam başka masaya gitmedi, benim masamın bekçiliğini yaptı. Oteline bıraktım. İnerken akşam parayı getirmemi hatırlattı ve de ayrılırken beni öptü. Yanağımdan değil, o biçim. Dudaklarımda ve dilimde bir kor, ayrılmak da ne zor?...

Akşam bara gittim, parayı götürmedim. Benimki zaten numara... Hep biz bar kızlarının tuzağına düşecek değiliz, biraz da onlar acı çeksin...

Hülya «Pat» diye masama düştü. Garsona: «Viski» demeden Hülya sordu: «Paramı getirdin mi?»

«Ben .... partiliyim, istihkakı ödeyecek dairenin bağlı olduğu bakanlık hep karşı partililerle dolmuş, istihkakımı vermediler.»

Hülya'nın gözlerinden iki damla yaş süzüldü.

Binbir bahane... «Kontrol mühendisi Ankara'ya gitmiş, imza noksan, kabul heyeti gelmedi, tahsisat yok.» Hülya'nın gözyaşları çok...

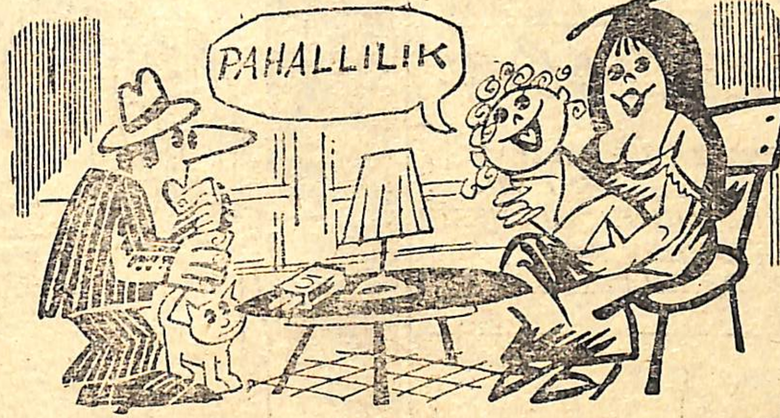
Hülya'da bir ağıt: «O para için alkol komalarına girdim, sarhoş nefesinden midem bulandı, bacaklarım çürük içinde kaldı...»

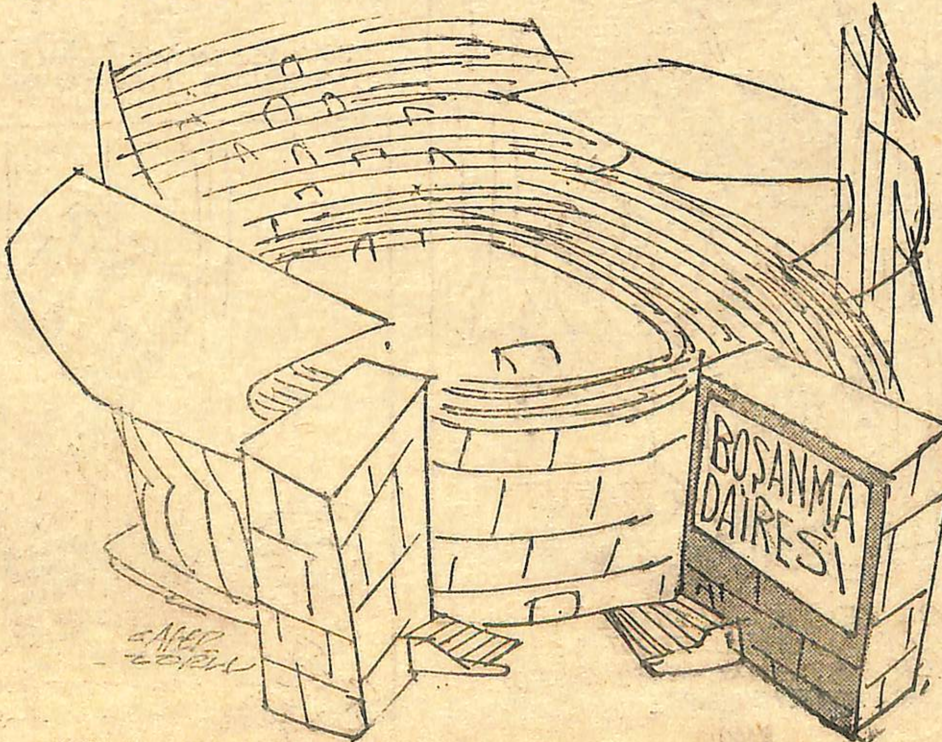
Hülya'yı oteline bırakırken hava alanına pike dalış... Yumuşak iniş...

Hülya'yı esir aldım, bendeki çalımı görmeyin. İdi Amin gibi zart zurt ediyorum. Bir bahane ile yaradana sığınıp iki tokat patlattım. Bir şişe viski, yarım şişeye indi, sonra dubleye düştü. Şimdi, bir şişe meyve suyu açtırıyorum. Hülya masamın demirbaşı...

Kızı daha çok üzmemek için beşbin lira ödedim. Beşbin lira borç taktım. Artık Hülya benim... Doğum kontrol hapının yerlisini kullanıyor. Biraz da doktorlar sevinsin...

Beşbin lirayı ne zaman mı ödeyeceğim, kıza yazık mı? Ödemiyeceğim işte, keyfimin kâhyası mısınız? Borcumu ödeyim de Hülya pırrrr diye kuş misali başkalarının masasına mı uçsun?... Kıza acıdıysanız siz ödeyin...

Maç, boşanmalara yol açıyormuş. — Gazeteler —

Akbaba

Haftalık Siyasî Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden :
Kadri Yurdatap

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası

İLAN FİYATI : Kapak içi santimi 60 lira, iç sayfalar santimi 65 lira.

Sizin için

OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

ATTIN GENE

Sınıfın en tembeli Âkif'e, öğretmenler ne zaman soru sorsa, hiçbirini bilmezdi. Fakat soruyu cevapsız bırakmayıp atardı bir şeyler... Bu sebeple adı Atmaca Âkif kaldı.

Fizik dersinde sözlüye kalkmıştı. Öğretmen:

— Hareketi tarif et, dedi.

Atmaca Âkif hemen atıldı:

— Hareket demek bereket demektir! Nerde hareket orda bereket...

— Attın, dedi öğretmen. İkinci ve son sorunu soruyorum, bilirsen beş alacaksın, dikkatli ol! Röntgen ışınları nerede kullanılır?

Bu sefer doğru cevap vereceğe benziyordu ve gayet ciddi bir şekilde:

— Röntgencilikte, dedi. Yâni, karanlıkta soyunan bir genç kızı seyretmekte kullanılır!

Metin ERGÜL
Bahçelievler Mh. Kaymakam İsmail Paşa Sok. No: 13/1
GAZİANTEP

CAFERLER

Sosyoloji dersinde öğretmen, orta çağda insan topluluklarını sınıflandıracaktı. Tebeşiri aldı, hem söylüyor, hem de yazıyordu:

— En üstte asiller, onun altında derebeyler, bunun da altında esnaflar, daha altta köylüler, en altta da... Köleler diyecekti ki arkadan gelen bir ses:

— Caferler bulunur, diye tamamladı cümleyi.

Metin ERGÜL
Bahçelievler Mh. Kaymakam İsmail Paşa Sok. No: 13/1
GAZİANTEP

KES

Bitişikteki orta birinci sınıftan gelen gürültü nedeniyle öğretmenler odasında durulmuyordu. Sınıf başkanını çağırarak gürültüyü kesmesini, gürültü yapanları gerekirse cezalandırmasını söyledim.

Kısa bir süre sonra gürültünün aniden kesildiğini duyunca merak ettim ve sınıfa girdim. Gördüğüm manzara karşısında dayanamayıp gülmeye başladım.

Sınıf başkanı, gürültü yapanı keseceğini söylediği öğrencilerin başında, elinde bir testere ile durmuyor mu?!.

İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğ. Öğr.
Yenice/ÇANAKKALE

(İbrahim SARI
Tuzlukçu/AKŞEHİR)

GÂVUR MALI

Oğullarına bir traktör almışlardı. Traktör arıza yapıyor, pek düzgün çalışmıyordu. Bir sabah annesi oğluna:

— Oğlum, motura binerken, işe başlarken besmele çek. Belki işin rasgider, arıza yapmaz, dedi.

Oğlu şöyle evap verdi:

— Anne o gâvur malı, besmeleden anlamaz.

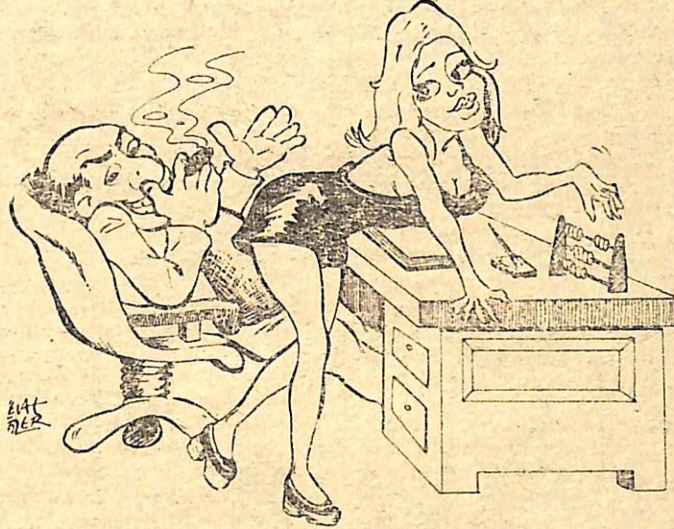
A. TORUN — Taşova/AMASYA

SUYU ÇIKMIŞ

Vergi Kontrol Memuru Mustafa Günsan'la İsmail Kara Ankara'da Belediye Zabıta Müdürlüğünün önünden geçiyorlardı. Kapının tam önünde bir tamirat vardı ve sular fışkırıyordu. İsmail Kara, Mustafa Günsan'a dönüp şöyle dedi:

— Belediye Zabıtasının suyu çıkmış.

SUAD SADİ — P.K. 33 — MUĞLA

— Rica ederim sekreter hanım, hesap bilmemek değil, öğrenmemek ayıp!.. (Cevat ÖZER — İst.)

TENCERE VE KAPAĞI

Adama baktık
Sarhoş . körkütük
Karısı için
Dedi ki: Sürtük...
İster istemez
Tencere yuvar..anmış
Kapağını bulmuş
Lâfını tükürdük...

M. EROL POLAT İstanbul

ORMAN

Hayat bir ormandır.
Yanan ormansa,
Hayatın yanıyor demektir...

AZİZ ÖZKULAK
Kemalöz Mh. Doğru Sk. No: 7
UŞAK

YAZIK OLDU YEMEKLERE

Bir sarı saçlarına
Bir mavi gözlerine
Bir de süper bacaklarına
Şöyle bir baktım..
Karşımda yiyordu
Baktım, dayanamadım
Yanaşmak için
Ayağa kalktım
Tam yanaşacaktım
Birden kendime geldim
Ne iştir, olur mu diyerek
Kendi kendimi yiyerek
Lokantayı terkettim...

M. EROL POLAT — İst.

— Fiyatları indireceğim ama vatandaş istemiyor ki!..

(İsmet EFE)

(Nuri BİLGİN)

KENDİM ETTİM, KENDİM BULDUM

«Hanım şu çocuklara meyve suyu yap da içsinler» dedim. Hayli zaman sonra mutfaktan geldi. Elindeki kapta mandalina suyu vardı ve sıcacıktı. «Neden sıcak bu?» diye sordum. «Çok soğuktu azıcık ısıttım da» dedi.

Tabii çocuklar beğenmediler. Kabı verdim eline:

— Meyve suyu ısıtılır mı yahu hiç? Şunu kendin iç... deyince zorla içip bitirdi ve arkasından bir türkü tutturdu:

— «Kendim ettim, kendim buldum».

İsmail KARA
P.K. 33 — MUĞLA

SIKIYORSUN

Hiçbir şey sıkmıyor
Senin kadar beni,
Sen ne ayakkabı,
Ne de boyunbağısın
Sen ay başısın ay başı...

AZİZ ÖZKULAK
Kemalöz Mh. Doğru Sk. No: 7
UŞAK

SUSAR MISINIZ?

Bir gece, komşumuza misafirliğe gitmiştik. Hem konuşuyor, hem televizyon seyrediyorduk.

Bir müddet sonra televizyonda film başladı. Fakat konuşma, gülüşme ve şakalaşmalar bitmemişti. Filmi dikkatle izleyen, konuşma ve diğer gürültülerden pek sıkılmış olan evin küçük kızı, ablasına dönerek:

— Abla, lûtfen artık susar mısınız? dedi.

Ablasının küçük kardeşine verdiği cevap —küçük dahil— hepimizi güldürdü:

— Çok teşekkür ederim. Henüz susamadım. Susarsam sana söylerim...

İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğ. Öğr.
Yenice/ÇANAKKALE

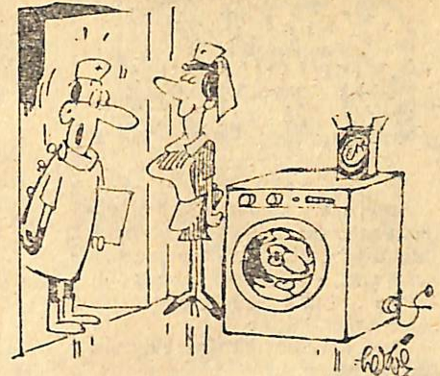

— Şu Tedavül denen herif de kimdir acep?..
(Refik TİNİŞ — Ankara)

— Bu kokteylin içine ne mi koydum?.. Hatırlayabilseydim, bir tane de kendime yapardım!

— Keşke size onun sadece midesini yıkayınız deseydim!

Danny Kay

Danny Kay, bir kadına aşk ilân ediyordu:

— Çok kadın gördüm, ama siz hepsinden başkasınız... Ben ki, gördüğüm hiçbir yüzü unutmam, ama sizinkini nasıl hatırlayacağımı bir türlü bilemiyorum! Çünkü her şey sizi hatırlatıyor. Ama ne olursa olsun... Bir kanape, bir kamyon, bir çöp tenekesi örneğin... Her şey, her şey, özel olarak kendi yüzünüzden başka!...

Hediyelik

Adamın biri bir mağazaya girmiş ve son derece ucuz bir sürü hediyelik eşya satın almıştı. Satıcı:

— Aldığınız şeylerin üzerindeki etiketleri çıkarayım mı? diye sordu.

— Hayır, dedi adam. Hepsinin yanına birer sıfır ilâve edeceğim!

Unutulanlar

Bir baba, oğluna sordu:

— Dün gece otomobili sen mi aldın?

— Evet baba, diye oğlu cevap verdi. Dün gece arkadaşlarla biraz gezindik...

— İyi. Öyleyse onlara söyle: Arka sırada, birinin rujunu, diğerinin de sutyenini buldum!

Centilmenlik

Bir lord, durumu ne olursa olsun kibarlığını kaybetmemeliydi. İşte onlardan biri, bir gece karısıyla kavga ettikten sonra gururla kapıya yöneldi. Uşağının uzattığı şapkasıyla bastonunu aldı:

— Teşekkür ederim Marc, dedi. Lûtfen kapıyı arkamdan öfkeli bir şekilde kapatır mısınız?

Karar

Bir iş adamı, avukatından yazı hatalarıyla dolu bir mektup almıştı. Derin derin düşündükten sonra şu karara vararak memnunlukla mırıldandı:

— Avukatımın son derece güzel ve kolaylıkla kafese konabilecek bir sekreteri var... Hemen gidip o sekreteri kendi yanıma alayım.

Noel Baba

Noel Baba, senelik turnesini yapıyordu. Girdiği bir yatak odasında, çıplak yatan genç ve güzel, üstelik yapayalnız kadını görünce heyecanla durakladı:

— Ne yapsam acaba? diye içinden geçirdi. Arzularımın sesini dinlersem, göklere çıkamam.. bu sesi dinlemezsem, bacadan çıkamam!...

Cimrilik

İstasyonda, MacFarlane arkadaşı MacIntosh'u trenden inerken gördü:

— Nereden geliyorsun? diye sordu.

— Balayı seyahatinden, Venedik'ten dönüyorum, diye cevap verdi MacIntosh.

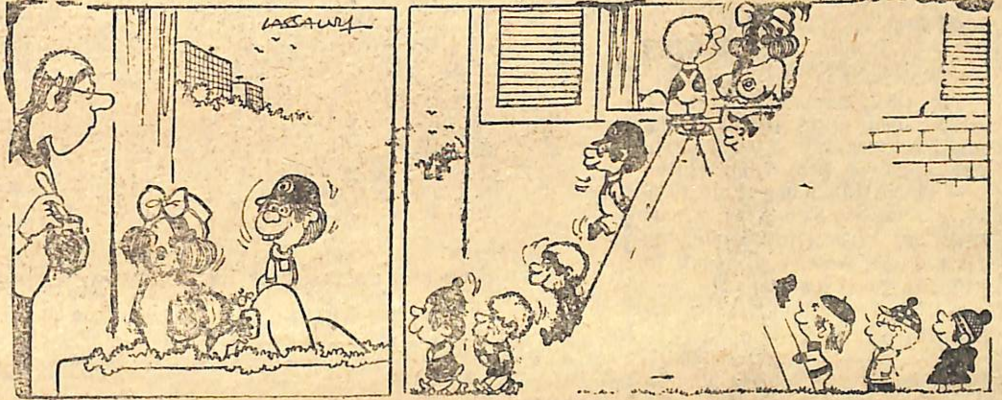
— Ama, yalnızsın... Karını götürmedin mi?

— Hayır. O Venedik'i daha evvel görmüştü de...

Ucuz kürk

Bir Teksaslı, kazancın yolunu bulmuştu. Ucuza bol mink kürkü elde etmek üzere, minklerle iri yarı gorilleri bir kafese kapatmıştı. Çok geçmeden, yavrular dünyaya geldi. Bunu arkadaşlarına anlatırken:

— İyi olmadı, diyordu. Zira dünyaya gelen mink-gorillerin kolları anormal şekilde uzun oldu. Bir türlü müşteri bulamıyorum!

— Panjurların boyası bitti ise.. merdiveni kaldırabilirdin!

Oyun

Texas'da dört kovboy bir masa başına oturmuşlar iskambil oynuyorlardı. Biri kâğıtlarını atarak ayağa fırladı ve silâhını çekti. Oyunculardan biri sordu:

— Ne oluyor?

— Bill'i ceketinin kolundan bir as çıkarırken gördüm! dedi kovboy.

— Ne olmuş yâni? Oyun sırası onda değil miydi?...

Dua

Amerika'da, büyük bir kapitalist, Papaya giderek:

— Kiliseye bir milyon dolar yardımda bulunacağım, ama halka dualarında, yâni her sofraya oturuşta yemeğe başlarken ettikleri dua sırasında: «Tanrım, bize bugün de Coca Cola'mızı ihsan et» demelerini söyleyiniz.

Papa büyük bir hiddetle adamı kapı dışarı attırdı.

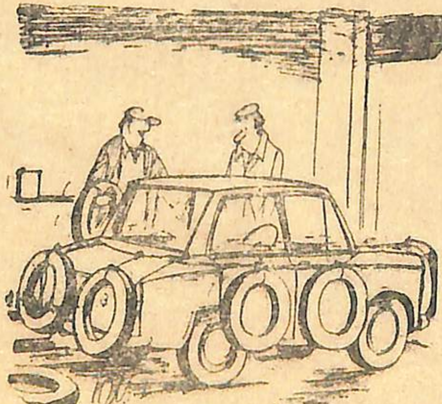
Zengin adam yolda giderken homurdanıyordu:

— Halka dualarında hep: «Günlük ekmeğimizi ver... Günlük ekmeğimizi ver» diye tekrarlatıyor... Fırıncılardan kimbilir ne para alıyordur!...

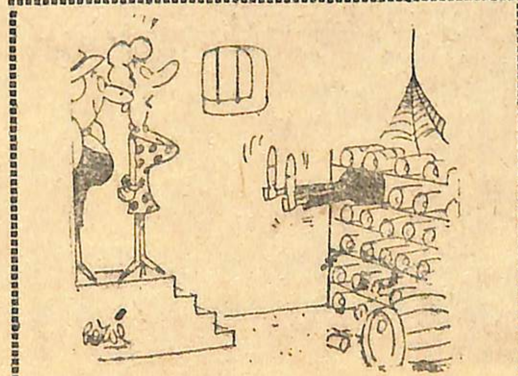
Çakmak

Avrupalı avcı, Afrika'da avlanırken orman içinde yolunu şaşırmış, yamyamların eline düşmüştü. Ne yapsın? Birden hatırına geldi. Cebindeki çakmağı çıkarıp yaktı. Çakmaktan çıkan alevle yamyamları şaşırtmak istiyordu. Düşündüğü de gerçekleşti. Bütün yamyamlar çakmağa bakıp sustular. Yavaş yavaş geri çekildiler. Ortalığı derin bir sessizlik sarmıştı. Avcı başarısından çok memnundu. Yamyamların şefi, hayretle çakmağa bakarak yaklaştı, avcıyı tebrik etti:

— Bu yaptığın gerçek bir mucize... Çünkü ben ve bütün kabilem, ilk defa, bir defada çakıp ateş alan bir çakmak görüyoruz!

— Canını sıkmak için yapmadım, araba yeni de!..

— Kocam yeni şarap şişelerini dinlendireyim diye mahzene inmişti!..

— Evet, dâvetinize geleceğiz tabiî... Ama bu hıçkırık geçmezse, buna imkân yok!

OKUL SIRALARINDAN YANKILAR

ATTIN GENE

Sınıfın en tembeli Âkif'e, öğretmenler ne zaman soru sorsa, hiçbirini bilmezdi. Fakat soruyu cevapsız bırakmayıp atardı bir şeyler... Bu sebeple adı Atmaca Âkif kaldı.

Fizik dersinde sözlüye kalkmıştı. Öğretmen:

— Hareketi tarif et, dedi.

Atmaca Âkif hemen atıldı:

— Hareket demek bereket demektir! Nerde hareket orda bereket...

— Attın, dedi öğretmen. İkinci ve son sorunu soruyorum, bilirsen beş alacaksın, dikkatli ol! Röntgen ışınları nerede kullanılır?

Bu sefer doğru cevap vereceğe benziyordu ve gayet ciddi bir şekilde:

— Röntgencilikte, dedi. Yâni, karanlıkta soyunan bir genç kızı seyretmekte kullanılır!

Metin ERGÜL
Bahçelievler Mh. Kaymakam İsmail Paşa Sok. No: 13/1
GAZİANTEP

CAFERLER

Sosyoloji dersinde öğretmen, orta çağda insan topluluklarını sınıflandıracaktı. Tebeşiri aldı, hem söylüyor, hem de yazıyordu:

— En üstte asiller, onun altında derebeyler, bunun da altında esnaflar, daha altta köylüler, en altta da... Köleler diyecekti ki arkadan gelen bir ses:

— Caferler bulunur, diye tamamladı cümleyi.

Metin ERGÜL
Bahçelievler Mh. Kaymakam İsmail Paşa Sok. No: 13/1
GAZİANTEP

KES

Bitişikteki orta birinci sınıftan gelen gürültü nedeniyle öğretmenler odasında durulmuyordu. Sınıf başkanını çağırarak gürültüyü kesmesini, gürültü yapanları gerekirse cezalandırmasını söyledim.

Kısa bir süre sonra gürültünün aniden kesildiğini duyunca merak ettim ve sınıfa girdim. Gördüğüm manzara karşısında dayanamayıp gülmeye başladım.

Sınıf başkanı, gürültü yapanı keseceğini söylediği öğrencilerin başında, elinde bir testere ile durmuyor mu?!.

İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğ. Öğr.
Yenice/ÇANAKKALE

(İbrahim SARI
Tuzlukçu/AKŞEHİR)

Sizin için

GÂVUR MALI

Oğullarına bir traktör almışlardı. Traktör arıza yapıyor, pek düzgün çalışmıyordu. Bir sabah annesi oğluna:

— Oğlum, motura binerken, işe başlarken besmele çek. Belki işin rasgider, arıza yapmaz, dedi.

Oğlu şöyle cevap verdi:

— Anne o gâvur malı, besmeleden anlamaz.

A. TORUN — Taşova/AMASYA

SUYU ÇIKMIŞ

Vergi Kontrol Memuru Mustafa Günsan'la İsmail Kara Ankara'da Belediye Zabıta Müdürlüğünün önünden geçiyorlardı. Kapının tam önünde bir tamirat vardı ve sular fışkırıyordu. İsmail Kara, Mustafa Günsan'a dönüp şöyle dedi:

— Belediye Zabıtasının suyu çıkmış.

SUAD SADİ — P.K. 33 — MUĞLA

— Rica ederim sekreter hanım, hesap bilmemek değil, öğrenmemek ayıp!..

(Cevat ÖZER — İst.)

TENCERE VE KAPAĞI

Adama baktık
Sarhoş • körkütük
Karısı için
Dedi ki: Sürtük...
İster istemez
Tencere yuvarlanmış
Kapağını bulmuş
Lâfını tükürdük...

M. EROL POLAT İstanbul

ORMAN

Hayat bir ormandır.
Yanan ormansa,
Hayatın yanıyor demektir...

AZİZ ÖZKULAK
Kemalöz Mh. Doğru Sk. No: 7
UŞAK

YAZIK OLDU YEMEKLERE

Bir sarı saçlarına
Bir mavi gözlerine
Bir de süper bacaklarına
Şöyle bir baktım..
Karşımda yiyordu
Baktım, dayanamadım
Yanaşmak için
Ayağa kalktım
Tam yanaşacaktım
Birden kendime geldim
Ne iştir, olur mu diyerek
Kendi kendimi yiyerek
Lokantayı terkettim...

M. EROL POLAT — İst.

— Fiyatları indireceğim ama vatandaş istemiyor ki!..

(İsmet EFE)

(Nuri BİLGİN)

KENDİM ETTİM, KENDİM BULDUM

«Hanım şu çocuklara meyve suyu yap da içsinler» dedim. Hayli zaman sonra mutfaktan geldi. Elindeki kapta mandalina suyu vardı ve sıcacıktı. «Neden sıcak bu?» diye sordum. «Çok soğuktu azıcık ısıttım da» dedi. Tabii çocuklar beğenmediler. Kabı verdim eline:

— Meyve suyu ısıtılır mı yahu hiç? Şunu kendin iç... deyince zorla içip bitirdi ve arkasından bir türkü tutturdu:

— «Kendim ettim, kendim buldum».

İsmail KARA
P.K. 33 — MUĞLA

SIKIYORSUN

Hiçbir şey sıkmıyor
Senin kadar beni,
Sen ne ayakkabı,
Ne de boyunbağısın
Sen ay başısın ay başı...

AZİZ ÖZKULAK
Kemalöz Mh. Doğru Sk. No: 7
UŞAK

SUSAR MISINIZ?

Bir gece, komşumuza misafirliğe gitmiştik. Hem konuşuyor, hem televizyon seyrediyorduk.

Bir müddet sonra televizyonda film başladı. Fakat konuşma, gülüşme ve şakalaşmalar bitmemişti. Filmi dikkatle izleyen, konuşma ve diğer gürültülerden pek sıkılmış olan evin küçük kızı, ablasına dönerek:

— Abla, lûtfen artık susar mısınız? dedi.

Ablasının küçük kardeşine verdiği cevap —küçük dahil— hepimizi güldürdü:

— Çok teşekkür ederim. Henüz susamadım. Susarsam sana söylerim...

İbrahim TAŞKENT
Yenice Lisesi Coğ. Öğr.
Yenice/ÇANAKKALE

— Şu Tedavül denen herif de kimdir acep?..

(Refik TİNİŞ — Ankara)

mutluluğunuz
tasarruflarınızdır
T.C. ZİRAAT BANKASI

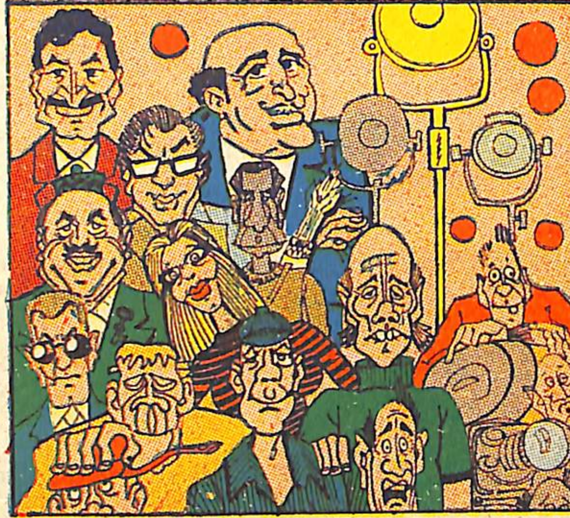
FİGÜRANIN AŞKI

Yazan Mukadder Özakman — Çizen Orhan Özdemir

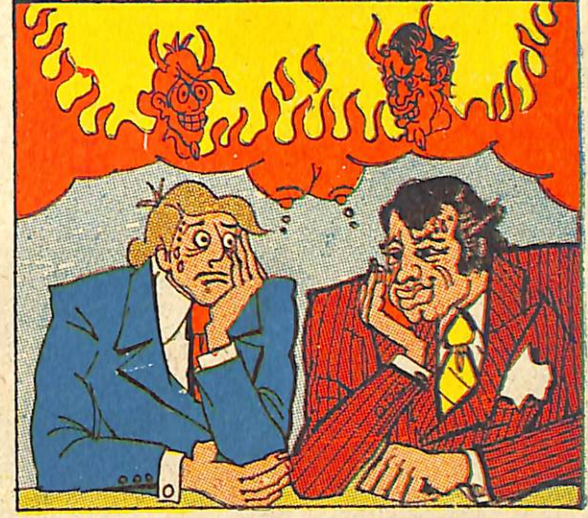
Siyah bir giysi giymiş göğüsler açık yarı,
Eldivenli elleri okşuyor kalçaları.

Uzun siyah saçları yüzünü gölgeliyor,
Striptiz başlarken müzik sesi geliyor.

Kadın fermuarını ha açtı, ha açacak,
Fermuar açılınca nasıl kalça çıkacak...

İşçiden yönetmene herkes onu izliyor,
Bu giysinin altında nasıl göğüs gizliyor...

Figüran bu kadını benliğinde duymakta,
Striptiz bitmeden gözleriyle soymakta.

Belmondo'nun ağzının suyu şıp şıp akıyor,
Figüran rol kesmeden gerçek gözle bakıyor.

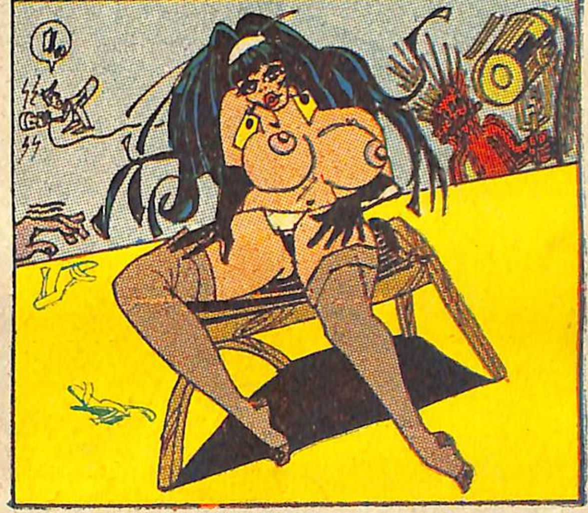
Kadın fermuarını açtı beline kadar,
Çıkıverdi ortaya yusyuvarlak kalçalar...

Siyah eldivenleri ak kalçayı okşuyor,
Müzik bir deniz gibi coşuyor da coşuyor...

İpek çoraplarını tutuyor bir jartiyer,
Jartiyeri açmaya uğraşıyor bu sefer.

Sonunda çorapları jartiyerden kurtardı,
Müzikle okşadığı muntazam bacaklardı.

Pabuçlarını atıp oturdu sandalyeye,
Başladı çorabını elleriyle çekmeye.

Bacağının birini uzatıp ayırıyor,
Kalçadan parmağına çorabı sıyırıyor.

Çorapsız beyaz bacak uzamış da kalmıştır,
Sanki güneş ışığı gibi bir renk almıştır.

Çorabının tekini atıyor seyirciye,
Kapan öpüp kokluyor, bu da bir kârdır diye...

Şimdi sıra gelmiştir ikinci çorabına,
İşçiler, figüranlar sığamıyor kabına.

Gene yere paralel bacağını uzattı,
Sıyırıp çorabını figüranlara attı.

(Devamı gelecek sayıda)